Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 16ης Οκτωβρίου 2024*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας – Περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν λόγω της κατάστασης στο Ιράν – Δέσμευση κεφαλαίων – Κατάλογος προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών εις βάρος των οποίων ισχύει η δέσμευση κεφαλαίων και οικονομικών πόρων – Καταχώριση της επωνυμίας της προσφεύγουσας στον κατάλογο – Υποχρέωση αιτιολόγησης – Δικαιώματα άμυνας – Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας – Αναλογικότητα – Κατάχρηση εξουσίας»

Στην υπόθεση T-201/23,

Communications Regulatory Authority (CRA), με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη από τους T. Clay, T. Zahedi Vafa και K. Mehtiyeva, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τις D. Laurent, P. Mahnič και S. Lejeune,

καθού,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τις M. J. Costeira, πρόεδρο, M. Kancheva (εισηγήτρια) και U. Öberg, δικαστές,

γραμματέας: V. Di Bucci

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν, εντός της προθεσμίας των τριών εβδομάδων από την επίδοση του εγγράφου με το οποίο γνωστοποιήθηκε η περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, αίτηση για τον καθορισμό ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να κρίνει επί της προσφυγής χωρίς να διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

1 Με την προσφυγή της δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα, Communications Regulatory Authority (Ρυθμιστική Αρχή Επικοινωνιών, στο εξής: CRA), ζητεί την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2023/152 του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου 2023, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 359/2011 για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών λόγω της κατάστασης στο Ιράν (ΕΕ 2023, L 20 I, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), κατά το μέρος που την αφορά.

Ιστορικό της διαφοράς

2 Η προσφεύγουσα αποτελεί κυβερνητικό οργανισμό που υπάγεται στο ιρανικό Υπουργείο Τεχνολογίας των Πληροφοριών και των Επικοινωνιών (στο εξής: Υπουργείο Επικοινωνιών) και ρυθμίζεται και οργανώνεται από τον νόμο περί καθηκόντων και εξουσιών του εν λόγω Υπουργείου και από το δικό της καταστατικό. Σύμφωνα με το καταστατικό αυτό, η προσφεύγουσα υλοποιεί, μεταξύ άλλων, τους στόχους που έχει θέσει το Υπουργείο Επικοινωνιών στον τομέα των ραδιοεπικοινωνιών και ασκεί κυβερνητικά, εκτελεστικά και εποπτικά καθήκοντα και εξουσίες του εν λόγω Υπουργείου. Κύρια δραστηριότητα της προσφεύγουσας αποτελούν η ρύθμιση, η διαχείριση και ο έλεγχος του φάσματος συχνοτήτων στο Ιράν. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα είναι υπεύθυνη για την έκδοση αδειών εκμετάλλευσης υπηρεσιών τηλεπικοινωνίας και την παρακολούθηση των επιδόσεων των κατόχων τους. Η προσφεύγουσα επιτελεί επίσης κανονιστικό ρόλο καθόσον προτείνει στις αρμόδιες αρχές εθνικούς κανόνες σχετικούς με τις επικοινωνίες καθώς και οδηγίες και ρυθμίσεις για την αμοιβαία σύνδεση του δικτύου τηλεπικοινωνιών και του δικτύου πληροφορικής, σχετικές με την ασφάλεια των συνδέσεων. Η προσφεύγουσα ασκεί επιπροσθέτως καθήκοντα σχετικά με την προστασία των δικαιωμάτων των χρηστών των υπηρεσιών τηλεπικοινωνίας και την εκπροσώπηση της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν σε περιφερειακές και διεθνείς ενώσεις στον τομέα των επικοινωνιών.

3 Στις 21 Μαρτίου 2011 το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενέκρινε συμπεράσματα με τα οποία επισήμανε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση εξέφραζε βαθιά ανησυχία για τη διαρκή επιδείνωση της κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν. Το Συμβούλιο επέστησε την προσοχή στη συστηματική καταστολή των Ιρανών πολιτών, οι οποίοι διώκονταν και συλλαμβάνονταν για τον λόγο ότι ασκούσαν το νόμιμο δικαίωμά τους στην ελευθερία της έκφρασης και στην ειρηνική συνάθροιση. Επιπλέον, το Συμβούλιο επιβεβαίωσε την πρόθεση της Ένωσης να καταπολεμήσει τις προσβολές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν, ιδίως με την ταχεία λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος εκείνων που είναι υπεύθυνοι για τις σοβαρές παραβιάσεις των δικαιωμάτων αυτών.

4 Στις 12 Απριλίου 2011 το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2011/235/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων λόγω της κατάστασης στο Ιράν (ΕΕ 2011, L 100, σ. 51), η οποία προβλέπει σειρά περιοριστικών μέτρων κατά προσώπων που ευθύνονται διότι έδωσαν ή εκτέλεσαν εντολή για σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν ή διότι υπήρξαν συνεργοί στις πράξεις αυτές.

5 Η απόφαση 2011/235 τέθηκε σε εφαρμογή με τον κανονισμό (ΕΕ) 359/2011 του Συμβουλίου, της 12ης Απριλίου 2011, για περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών λόγω της κατάστασης στο Ιράν (ΕΕ 2011, L 100, σ. 1), ο οποίος εκδόθηκε βάσει του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

6 Το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 359/2011 προβλέπει τα εξής:

«1. Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που ευρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο των φυσικών ή νομικών προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που κατονομάζονται στον κατάλογο του παραρτήματος Ι.

2. Απαγορεύεται η διάθεση, άμεσα ή έμμεσα, κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς που κατονομάζονται στον κατάλογο του παραρτήματος Ι ή προς όφελός τους.»

7 Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 359/2011, τα πρόσωπα τα οποία έχουν αναγνωρισθεί από το Συμβούλιο ως υπεύθυνα για σοβαρές παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν, καθώς και τα πρόσωπα, οι οντότητες και οι οργανισμοί που συνδέονται με αυτά περιλαμβάνονται στον κατάλογο του παραρτήματος Ι. Στον κατάλογο αυτόν αναγράφονται οι λόγοι για την καταχώριση.

8 Το άρθρο 12, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 359/2011 προβλέπει τα εξής:

«1. Οσάκις το Συμβούλιο αποφασίζει να υπαγάγει φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό στα μέτρα που αναφέρονται στο άρθρο 2 παράγραφος 1, τροποποιεί το παράρτημα Ι αναλόγως.

2. Το Συμβούλιο γνωστοποιεί την απόφασή του στο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό, μαζί με τους λόγους για την καταχώρησή του στον κατάλογο […], παρέχοντας τη δυνατότητα στο εν λόγω φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό να υποβάλει παρατηρήσεις.

3. Οσάκις υποβάλλονται παρατηρήσεις ή προσκομίζονται νέα ουσιαστικά στοιχεία, το Συμβούλιο επανεξετάζει την απόφασή του και ενημερώνει το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό αναλόγως.»

9 Στις 16 Σεπτεμβρίου 2022 η Mahsa Amini, Ιρανή ηλικίας 22 ετών, αποβίωσε στο νοσοκομείο ενόσω τελούσε υπό κράτηση από την αστυνομία ηθών του Ιράν. Μετά τον θάνατό της ακολούθησαν μαζικές διαδηλώσεις, οι οποίες κατεστάλησαν από τις ιρανικές αρχές.

10 Στις 25 Σεπτεμβρίου 2022 ο ύπατος εκπρόσωπος της Ένωσης για θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφαλείας προέβη σε δήλωση εξ ονόματος της Ένωσης με την οποία αποδοκίμασε την εκτεταμένη και δυσανάλογη χρήση βίας από τις ιρανικές δυνάμεις ασφαλείας κατά μη βίαιων διαδηλωτών. Επίσης, δήλωσε ότι οι υπεύθυνοι για τη δολοφονία της M. Amini πρέπει να λογοδοτήσουν και οι ιρανικές αρχές κλήθηκαν να διασφαλίσουν τη διενέργεια διαφανών και αξιόπιστων ερευνών για την αποσαφήνιση του αριθμού των θανάτων και των συλλήψεων, να απελευθερώσουν όλους τους μη βίαιους διαδηλωτές και να τηρήσουν τη νόμιμη διαδικασία για όλους τους κρατουμένους. Επιπλέον, τόνισε ότι η απόφαση του Ιράν να περιορίσει αυστηρά την πρόσβαση στο διαδίκτυο και να εμποδίσει την είσοδο στις πλατφόρμες άμεσης ανταλλαγής μηνυμάτων συνιστά κατάφωρη παραβίαση της ελευθερίας της έκφρασης. Τέλος, επισήμανε ότι η Ένωση θα εξετάσει όλες τις επιλογές που έχει στη διάθεσή της, προκειμένου να διερευνηθεί η δολοφονία της M. Amini και να εξεταστεί ο τρόπος με τον οποίο αντέδρασαν οι ιρανικές δυνάμεις ασφαλείας στις διαδηλώσεις που την ακολούθησαν.

11 Στις 23 Ιανουαρίου 2023 το Συμβούλιο εξέδωσε την εκτελεστική απόφαση ΚΕΠΠΑ 2023/153, για την εφαρμογή της απόφασης 2011/235 (ΕΕ 2023, L 20 I, σ. 23). Η αιτιολογική σκέψη 2 της εκτελεστικής απόφασης 2023/153 αναφερόταν στη δήλωση του ύπατου εκπροσώπου της Ένωσης για θέματα εξωτερικής πολιτικής όπως αυτή παρατίθεται στη σκέψη 10 ανωτέρω. Στην αιτιολογική σκέψη 3 της ίδιας απόφασης διευκρινιζόταν ότι «[σ]το πλαίσιο αυτό και σε συμφωνία με τη δέσμευση της Ένωσης για την αντιμετώπιση όλων των ζητημάτων που εγείρουν ανησυχία αναφορικά με το Ιράν, συμπεριλαμβανομένης της κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, 18 πρόσωπα και 19 οντότητες θα [έπρεπε] να συμπεριληφθούν στον κατάλογο των προσώπων και των οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα που [περιλαμβανόταν] στο παράρτημα της απόφασης 2011/235/ΚΕΠΠΑ». Το άρθρο 1 της εκτελεστικής απόφασης 2023/153 προέβλεπε ότι το παράρτημα της απόφασης 2011/235 τροποποιείται σύμφωνα με το δικό της παράρτημα.

12 Στον αριθμό 15 του καταλόγου των οντοτήτων ο οποίος περιλαμβανόταν στο παράρτημα της εκτελεστικής απόφασης 2023/153 ενεγράφησαν, μεταξύ άλλων, η επωνυμία της προσφεύγουσας καθώς και οι λόγοι καταχώρισής της ως εξής:

«Η ρυθμιστική αρχή επικοινωνιών (CRA) υπάγεται στο ιρανικό Υπουργείο Τεχνολογίας Πληροφοριών και Επικοινωνιών (ICT). Η CRA επιβάλλει τις απαιτήσεις της ιρανικής κυβέρνησης να φιλτράρεται το περιεχόμενο του διαδικτύου μέσω κατασκοπευτικού λογισμικού με την ονομασία SIAM.

Κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων του 2022, η CRA χρησιμοποίησε τη δυνατότητά της να ελέγχει την πρόσβαση στο διαδίκτυο και τα κινητά τηλέφωνα προκειμένου να παρακολουθήσει τους διαδηλωτές και να δημιουργήσει αναλυτική εικόνα των δραστηριοτήτων των αντιφρονούντων και των διαδηλωτών, την οποία οι αρχές μπορούν να χρησιμοποιούν κατά τη βούλησή τους. Ως εκ τούτου, η CRA είναι υπεύθυνη για την υποστήριξη της καταστολής ειρηνικών διαδηλωτών, δημοσιογράφων, υπερασπιστών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, φοιτητών ή άλλων προσώπων που υπερασπίζονται τα νόμιμα δικαιώματά τους.

Ως εκ τούτου, η CRA είναι υπεύθυνη για σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν.»

13 Την ίδια ημερομηνία το Συμβούλιο εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό βάσει του άρθρου 12, παράγραφος 1, του κανονισμού 359/2011. Η διατύπωση των αιτιολογικών σκέψεων 2 και 3 του προσβαλλόμενου κανονισμού είναι πανομοιότυπη με εκείνη των αιτιολογικών σκέψεων 2 και 3 της εκτελεστικής απόφασης 2023/153, με εξαίρεση την παραπομπή στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011 αντί του παραρτήματος της απόφασης 2011/235. Το άρθρο 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού προέβλεπε ότι το παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011 τροποποιείται σύμφωνα με το δικό του παράρτημα.

14 Στον αριθμό 15 του καταλόγου των οντοτήτων ο οποίος περιλαμβανόταν στο παράρτημα του προσβαλλόμενου κανονισμού ενεγράφησαν, μεταξύ άλλων, η επωνυμία της προσφεύγουσας καθώς και οι λόγοι για την καταχώριση αυτή με πανομοιότυπη διατύπωση με εκείνη που παρατίθεται στη σκέψη 12 ανωτέρω.

15 Στις 24 Ιανουαρίου 2023 το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση υπόψη των προσώπων, των οντοτήτων και των οργανισμών έναντι των οποίων εφαρμόζονται τα μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2011/235, όπως εφαρμόζεται με την εκτελεστική απόφαση 2023/153 και στον κανονισμό 359/2011, όπως εφαρμόζεται με τον προσβαλλόμενο κανονισμό (ΕΕ 2023, C 25, σ. 8).

16 Στην εν λόγω ανακοίνωση διευκρινιζόταν, μεταξύ άλλων, ότι το Συμβούλιο αποφάσισε ότι τα εν λόγω πρόσωπα και οι εν λόγω οντότητες έπρεπε να περιληφθούν στον κατάλογο των προσώπων και των οντοτήτων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2011/235 και στον κανονισμό 359/2011 και ότι τα εν λόγω πρόσωπα και οι εν λόγω οντότητες μπορούσαν να υποβάλουν στο Συμβούλιο αίτηση επανεξέτασης της απόφασης καταχώρισής τους στους προαναφερόμενους καταλόγους, μαζί με τα σχετικά δικαιολογητικά έγγραφα. Οποιαδήποτε τέτοια αίτηση έπρεπε να αποσταλεί πριν από τις 15 Φεβρουαρίου 2023 στη διεύθυνση που αναγραφόταν στην ίδια ανακοίνωση.

Αιτήματα των διαδίκων

17 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό κατά το μέρος που καταχωρίζει την επωνυμία της στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011.

18 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

19 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο λόγο προβάλλεται, κατ’ ουσίαν, κατάχρηση εξουσίας, με τον δεύτερο παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, με τον τρίτο, κατ’ ουσίαν, ανακρίβεια των πραγματικών περιστατικών και με τον τέταρτο παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

20 Από την ανάλυση των λόγων αυτών προκύπτει ότι πρέπει να εξεταστεί, σε πρώτο στάδιο, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, σε δεύτερο στάδιο, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, σε τρίτο στάδιο, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, και στη συνέχεια, σε τέταρτο στάδιο, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά κατάχρηση εξουσίας.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης και προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας

21 Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, καθόσον το Συμβούλιο δεν κοινοποίησε, ταυτόχρονα με την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού ή αμέσως μετά την έκδοση αυτού, τις πληροφορίες ή τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία στηρίχθηκαν οι λόγοι καταχώρισης της επωνυμίας της στον κατάλογο του παραρτήματος Ι του κανονισμού 359/2011, παρέβη την υποχρέωσή του να αποδείξει τη βασιμότητα των λόγων αυτών και, κατά συνέπεια, παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης.

22 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η αιτιολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού, κατά το μέρος που την αφορά, αποτελεί στερεότυπη αιτιολογία που περιλαμβάνει τρεις σύντομες παραγράφους των δεκαπέντε σειρών, οι οποίες συνοψίζουν τις υποθέσεις τις οποίες διατυπώνει το Συμβούλιο λόγω του δημόσιου χαρακτήρα της. Μια τέτοια αιτιολογία δεν συνάδει με τη νομολογία σύμφωνα με την οποία η αιτιολογία μιας πράξης πρέπει να παρέχει τη δυνατότητα, αφενός, στον θιγόμενο από την επίμαχη πράξη να αμφισβητήσει το κύρος της ενώπιον των δικαστηρίων έχοντας πλήρη επίγνωση όσων του προσάπτονται και, αφετέρου, στο δικαστήριο να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχο της προσβαλλόμενης πράξης. Κατά την προσφεύγουσα, η υποχρέωση αιτιολόγησης δεν μπορεί να μετριάζεται από το πολιτικό πλαίσιο εντός του οποίου λαμβάνεται ένα μέτρο, κατά μείζονα λόγο διότι το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το συγκεκριμένο μέτρο δεν μπορεί να παράσχει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να κατανοήσει το περιεχόμενο των περιοριστικών μέτρων που έχουν ληφθεί εις βάρος της και, αντιστοίχως, στο δικαστήριο να ελέγξει το επίμαχο μέτρο. Συνεπώς, το Συμβούλιο δεν μπορεί να παραβεί την υποχρέωση αιτιολόγησης που υπέχει «προφασιζόμενο» εκτιμήσεις που αφορούν συμφέροντα ασφαλείας και εξωτερικής πολιτικής.

23 Τρίτον, με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί, βάσει των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), το παραδεκτό του εγγράφου που προσκόμισε το Συμβούλιο ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ως αποδεικτικό στοιχείο για την τεκμηρίωση των λόγων στους οποίους στηρίζεται η καταχώριση της επωνυμίας της στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011. Αμφισβητεί επίσης την κρισιμότητα και την αποδεικτική αξία των πληροφοριών που περιέχονται στο εν λόγω έγγραφο.

24 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την ορθότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

25 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολόγησης των βλαπτικών πράξεων, η οποία αποτελεί απόρροια της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον θιγόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι όντως ορθή ή αν ενδεχομένως ενέχει πλημμέλεια δυνάμενη να αποτελέσει λόγο αμφισβήτησης του κύρους της ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στα εν λόγω όργανα τη δυνατότητα ελέγχου της νομιμότητας της πράξης αυτής (πρβλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

26 Υπενθυμίζεται επίσης ότι η αιτιολογία που απαιτείται βάσει του άρθρου 296 ΣΛΕΕ και του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίμαχης πράξης και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Η απαίτηση αιτιολόγησης πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, ιδίως δε το περιεχόμενο της πράξης, τη φύση των παρατιθέμενων στοιχείων της αιτιολογίας και το συμφέρον που έχουν ενδεχομένως για παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να παραθέτει εξαντλητικά όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον η επάρκεια της αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2020, Rosneft κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-732/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:727, σκέψη 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 27ης Ιουλίου 2022, RT France κατά Συμβουλίου, T-125/22, EU:T:2022:483, σκέψη 103).

27 Συγκεκριμένα, αφενός, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον έχει εκδοθεί εντός πλαισίου γνωστού στον θιγόμενο, το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να κατανοήσει το περιεχόμενο του ληφθέντος εις βάρος του μέτρου (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2020, Rosneft κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-732/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:727, σκέψη 78 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Αφετέρου, ο βαθμός ακρίβειας της αιτιολογίας μιας πράξης πρέπει να είναι ανάλογος των υλικών δυνατοτήτων και των τεχνικών συνθηκών ή της προθεσμίας εντός της οποίας πρέπει να εκδοθεί η εν λόγω πράξη (βλ. απόφαση της 27ης Ιουλίου 2022, RT France κατά Συμβουλίου, T-125/22, EU:T:2022:483, σκέψη 104 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

28 Επιπλέον, η νομολογία έχει διευκρινίσει ότι η αιτιολογία πράξης του Συμβουλίου περί επιβολής περιοριστικού μέτρου δεν πρέπει να προσδιορίζει μόνο τη νομική βάση του μέτρου αυτού αλλά και τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτιμά, στο πλαίσιο άσκησης της διακριτικής εξουσίας εκτίμησης που διαθέτει, ότι πρέπει να επιβληθεί τέτοιο μέτρο στον θιγόμενο (βλ. απόφαση της 27ης Ιουλίου 2022, RT France κατά Συμβουλίου, T-125/22, EU:T:2022:483, σκέψη 105 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

29 Τέλος, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης μιας πράξης συνιστά ουσιώδη τύπο και πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα της βασιμότητας των παρατιθέμενων λόγων, το οποίο άπτεται της ουσιαστικής νομιμότητας της επίδικης πράξης. Πράγματι, η αιτιολογία μιας πράξης συνίσταται στην επίσημη έκφραση των λόγων στους οποίους στηρίζεται η πράξη αυτή. Εάν οι λόγοι αυτοί ενέχουν σφάλματα, αυτά πλήττουν την ουσιαστική νομιμότητα της πράξης, αλλά όχι την αιτιολογία της, η οποία μπορεί να είναι επαρκής έστω και αν εκφράζει εσφαλμένους λόγους (πρβλ. απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Makhlouf κατά Συμβουλίου, T-383/11, EU:T:2013:431, σκέψεις 73 και 74 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

30 Εν προκειμένω, όσον αφορά το πλαίσιο εντός του οποίου η επωνυμία της προσφεύγουσας καταχωρίσθηκε στο παράρτημα I του κανονισμού 359/2011, επισημαίνεται ότι, όπως ορθώς επισημαίνει το Συμβούλιο, η αιτιολογική σκέψη 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού παρέπεμπε στη δήλωση στην οποία προέβη στις 25 Σεπτεμβρίου 2022 εξ ονόματος της Ένωσης ο ύπατος εκπρόσωπος της Ένωσης, η οποία παρατίθεται στη σκέψη 10 ανωτέρω.

31 Επιπλέον, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 11 ανωτέρω, η αιτιολογική σκέψη 3 του προσβαλλόμενου κανονισμού αναφέρει ότι το πλαίσιο που παρατίθεται στη σκέψη 10 ανωτέρω και η δέσμευση της Ένωσης για την αντιμετώπιση όλων των ζητημάτων που εγείρουν ανησυχία αναφορικά με το Ιράν, συμπεριλαμβανομένης της κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ήταν, μεταξύ άλλων, οι λόγοι που υπαγόρευσαν την καταχώριση 19 οντοτήτων, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, στον κατάλογο των φυσικών και νομικών προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα ο οποίος περιλαμβάνεται στο παράρτημα I του κανονισμού 359/2011.

32 Ειδικότερα, οι λόγοι καταχώρισης της επωνυμίας της προσφεύγουσας στο παράρτημα I του κανονισμού 359/2011 διατυπώθηκαν στο παράρτημα του προσβαλλόμενου κανονισμού, όπως παρατίθενται στη σκέψη 12 ανωτέρω.

33 Διαπιστώνεται ότι μια τέτοια αιτιολογία, ερμηνευόμενη υπό το πρίσμα των στοιχείων του πλαισίου που υπενθυμίζονται στις αιτιολογικές σκέψεις 2 και 3 του προσβαλλόμενου κανονισμού, παραθέτει κατά τρόπο αρκούντως ειδικό και συγκεκριμένο τους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο εκτίμησε, ασκώντας τη διακριτική εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει, ότι πρέπει να επιβληθεί περιοριστικό μέτρο εις βάρος της προσφεύγουσας.

34 Πράγματι, από την αιτιολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού προκύπτει ότι η προσφεύγουσα θεωρήθηκε υπεύθυνη για σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν καθόσον εφάρμοσε τις απαιτήσεις της Ιρανικής Κυβέρνησης σχετικά με το φιλτράρισμα του περιεχομένου του διαδικτύου μέσω κατασκοπευτικού λογισμικού με την ονομασία SIAM και, ειδικότερα, χρησιμοποίησε, κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων του 2022 που ακολούθησαν τον θάνατο της M. Amini, τη δυνατότητά της να ελέγχει την πρόσβαση στο διαδίκτυο και τα κινητά τηλέφωνα προκειμένου να παρακολουθεί τους διαδηλωτές και να δημιουργήσει αναλυτική εικόνα των δραστηριοτήτων των αντιφρονούντων και των διαδηλωτών, την οποία οι αρχές χρησιμοποίησαν κατά τη βούλησή τους, υποστηρίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την καταστολή που ασκούσαν οι αρχές αυτές εις βάρος διαδηλωτών που υπερασπίζονταν τα νόμιμα δικαιώματά τους.

35 Εξάλλου, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης καθόσον δεν κοινοποίησε στην προσφεύγουσα, ταυτόχρονα με την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού ή αμέσως μετά την έκδοσή του, τα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία στηρίζονται οι λόγοι για την καταχώρισή της στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011 και ότι συνεπώς δεν απέδειξε τη βασιμότητα των λόγων αυτών.

36 Πράγματι, αφενός, δεδομένου ότι, με την επιχειρηματολογία αυτή, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε τη βασιμότητα των λόγων που προβάλλονται με τον προσβαλλόμενο κανονισμό για την καταχώρισή της στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011, πρέπει να επισημανθεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 29 ανωτέρω, το ζήτημα αυτό πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα της αιτιολογίας του προσβαλλόμενου κανονισμού, το οποίο αφορά την εξωτερική νομιμότητα του κανονισμού αυτού.

37 Αφετέρου, δεδομένου ότι, με την ίδια επιχειρηματολογία, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της, καθόσον όφειλε να της παράσχει, αυτεπαγγέλτως, πρόσβαση στα στοιχεία του φακέλου του, επισημαίνεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 24 Ιανουαρίου 2023, η οποία καλούσε τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα και οντότητες να υποβάλουν αίτηση επανεξέτασης στο Συμβούλιο πριν από τις 15 Φεβρουαρίου 2023, και ότι η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε τέτοια αίτηση και δεν ζήτησε από το Συμβούλιο πρόσβαση στον φάκελό του εκτός του πλαισίου της παρούσας διαδικασίας.

38 Επισημαίνεται ότι, όσον αφορά την αρχική καταχώριση σε κατάλογο προσώπων και οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, όταν έχουν κοινοποιηθεί στην ενδιαφερόμενη οντότητα αρκούντως ακριβείς πληροφορίες που της παρέχουν τη δυνατότητα να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή της επί των στοιχείων τα οποία το Συμβούλιο έχει λάβει υπόψη του εις βάρος της, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας δεν συνεπάγεται ότι το Συμβούλιο υποχρεούται να παράσχει με δική του πρωτοβουλία πρόσβαση στα έγγραφα που περιέχει ο φάκελός του. Το Συμβούλιο υποχρεούται να παρέχει πρόσβαση σε όλα τα μη εμπιστευτικά διοικητικά έγγραφα που αφορούν το επίμαχο μέτρο μόνον κατόπιν αιτήματος του ενδιαφερομένου. Πράγματι, η αυτόβουλη κοινοποίηση των στοιχείων του φακέλου συνιστά υπερβολική απαίτηση, δεδομένου ότι δεν είναι βέβαιο κατά τον χρόνο λήψης ενός μέτρου δέσμευσης των κεφαλαίων ότι η θιγόμενη οντότητα σκοπεύει να επαληθεύσει, μέσω της πρόσβασης στα έγγραφα του φακέλου, τα στοιχεία στα οποία στηρίζονται όσα της καταλογίζει το Συμβούλιο (αποφάσεις της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-390/08, EU:T:2009:401, σκέψη 97, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Bank Kargoshaei κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-8/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:470, σκέψη 68).

39 Εν προκειμένω, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, σύμφωνα με την αιτιολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού, η προσφεύγουσα διέθετε αρκούντως ακριβείς πληροφορίες που της παρείχαν τη δυνατότητα να καταστήσει γνωστή την άποψή της επί των της στοιχείων που έλαβε υπόψη του εις βάρος το Συμβούλιο. Συνεπώς, το Συμβούλιο δεν όφειλε να κοινοποιήσει αυτεπαγγέλτως στην προσφεύγουσα τα στοιχεία που περιέχονται στον φάκελό του.

40 Επισημαίνεται, επίσης, ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με το παραδεκτό του εγγράφου που προσκομίζεται ως παράρτημα B.11 και την αποδεικτική αξία των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτό αφορούν τη βασιμότητα των λόγων στους οποίους στηρίζεται η καταχώριση της επωνυμίας της στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011 και, επομένως, δεν προβάλλονται λυσιτελώς προς υποστήριξη λόγου ακυρώσεως που αφορά παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης. Τα επιχειρήματα αυτά θα εξεταστούν, επομένως, από κοινού με τα παρόμοια επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

41 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται ανακρίβεια των πραγματικών περιστατικών

42 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός ενέχει, στο μέτρο που την αφορά, «πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών», δεδομένου ότι, αφενός, δεν έχει τη νομική ικανότητα να τελέσει τις πράξεις που της προσάπτει το Συμβούλιο και, αφετέρου, δεν έχει την τεχνική ικανότητα να παρακολουθεί τους διαδηλωτές ή να δημιουργεί «αναλυτική εικόνα» τους.

43 Ειδικότερα, πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το καταστατικό της δεν της παρέχει τη δυνατότητα να διενεργεί μαζική παρακολούθηση του πληθυσμού, πολλώ δε μάλλον να «εντοπίζει» διαδηλωτές. Σύμφωνα με το καταστατικό της, η προσφεύγουσα επιτελούσε τον ρόλο του ρυθμιστή, του συντονιστή ή του εκπροσώπου του Ιράν. Επιπλέον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, ακόμη και αν είχε την πρόθεση να χρησιμοποιήσει φιλτράρισμα, δεν θα είχε τη δυνατότητα αυτή, δεδομένου ότι μια τέτοια πρακτική υπόκειται σε νομική ρύθμιση. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το Συμβούλιο, η συλλογή δεδομένων στο Ιράν ρυθμίζεται από πληθώρα νομοθετικών κειμένων, στα οποία περιλαμβάνονται το άρθρο 25 του Συντάγματος, το άρθρο 582 του ιρανικού ποινικού κώδικα, όπως συμπληρώνεται από τον «νόμο περί εγκλημάτων στον κυβερνοχώρο» της 26ης Μαΐου 2009, και τα άρθρα 104 και 150 του ιρανικού κώδικα ποινικής δικονομίας. Το εν λόγω νομοθετικό πλαίσιο συνάδει με το ψήφισμα του Συμβουλίου της 17ης Ιανουαρίου 1995 σχετικά με τη νόμιμη παρακολούθηση των τηλεπικοινωνιών (ΕΕ 1996, C 329, σ. 1). Επιπλέον, από δύο εκθέσεις που καταρτίστηκαν από εταιρία τηλεπικοινωνιών προκύπτει ότι, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται το Συμβούλιο, τα αιτήματα της προσφεύγουσας δεν υπερβαίνουν τις συνήθεις απαιτήσεις για τη νόμιμη παρακολούθηση.

44 Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ της μαζικής παρακολούθησης και της ατομικής παρακολούθησης προσώπων. Κατά την προσφεύγουσα, η μαζική παρακολούθηση ενδέχεται να είναι αναγκαία σε κάθε κοινωνία για τη διατήρηση της ειρήνης και της δημόσιας τάξης, ιδίως με την παρακολούθηση της ροής των ατόμων και των μαζικών συγκεντρώσεων. Τούτο καθιστά δυνατή την αποτροπή τυχόν εκτρόπων από τα πλήθη κατά τη διάρκεια δημόσιων διαδηλώσεων. Κάθε κυρίαρχο κράτος έχει την εν λόγω εξουσία παρακολούθησης και από την άσκηση της εξουσίας αυτής δεν μπορεί να συναχθούν προσβολές

των ατομικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η εξουσία παρακολούθησης αποτελεί προνόμιο δημόσιας εξουσίας που αναγνωρίζεται, μεταξύ άλλων, από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

45 Δεύτερον, κατά την προσφεύγουσα, το λογισμικό που χρησιμοποιεί, το οποίο ονομάζεται «SIAM» ή «Samaneh yekparche Estehlamate Mokhaberati» στη γλώσσα φαρσί, δεν διαθέτει λειτουργίες που να καθιστούν δυνατή τη μαζική ή ατομική παρακολούθηση των διαδηλωτών στο ιρανικό έδαφος.

46 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το λογισμικό SIAM αποτελεί πύλη διασύνδεσης για τον προγραμματισμό εφαρμογών (application programming interface, στο εξής: API), ήτοι μηχανισμό που λειτουργεί ως σύνδεσμος και παρέχει τη δυνατότητα σε πελάτη εξωτερικό προς μια οντότητα να χρησιμοποιεί τις εσωτερικές API και τις υπηρεσίες τους. Στο Ιράν, η Ερυθρά Ημισέληνος, τα ασθενοφόρα, οι πυροσβεστικές δυνάμεις και οι οργανισμοί που είναι επιφορτισμένοι με την οδική κυκλοφορία και τη διαχείριση κρίσεων χρησιμοποιούν το λογισμικό αυτό. Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, το λογισμικό SIAM χρησιμοποιείται από τα τηλεφωνικά κέντρα, ιδίως όταν λαμβάνουν αιτήματα από τις υπηρεσίες έκτακτης ανάγκης. Τα τηλεφωνικά κέντρα χρησιμοποιούν το λογισμικό αυτό για να επικοινωνήσουν με τους φορείς κινητής τηλεφωνίας, οι οποίοι στη συνέχεια υποδεικνύουν μόνο την κατά προσέγγιση θέση του προσώπου που βρίσκεται σε κίνδυνο.

47 Εξάλλου, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι δεν μπορεί να γνωστοποιήσει απευθείας στις αστυνομικές και δικαστικές αρχές πληροφορίες σχετικά με τους χρήστες των υπηρεσιών επικοινωνίας, διότι τις πληροφορίες αυτές κατέχουν οι φορείς που διαθέτουν άδεια λειτουργίας δικτύου.

48 Τέλος, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα επιχειρήματα που προέβαλε το Συμβούλιο στο υπόμνημα αντικρούσεως σχετικά με τα προβαλλόμενα «λειτουργικά στοιχεία» του συστήματος παρακολούθησης του Ιράν.

49 Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο ερμηνεύει εσφαλμένα τις λειτουργίες του λογισμικού SIAM, «Force2GNumber», «LocationCustomerList», «GetCDR», «GetIPDR» και «ApplySusplp», τις οποίες μνημονεύει στο υπόμνημα αντικρούσεως. Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η περιγραφή των λειτουργιών αυτών από το Συμβούλιο, η οποία βασίζεται αποκλειστικά στο άρθρο της ηλεκτρονικής ερευνητικής εφημερίδας *The Intercept*, δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Κατά την προσφεύγουσα, πρόκειται για τις κλασικές και συνήθεις εντολές που έχει στη διάθεσή του ένας κρατικός ρυθμιστικός οργανισμός τηλεπικοινωνιών, όλα δε τα κράτη μέλη της Ένωσης διαθέτουν παρόμοια εργαλεία. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τα συστήματα «Legal Intercept» (LI), «Control Illegal Devices» (CID), «SHAHKAR» και «SHAMSA».

50 Επιπλέον, στο υπόμνημα αντικρούσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το παραδεκτό του άρθρου με τίτλο «Hacked documents: How Iran track and control protesters phones», το οποίο δημοσιεύθηκε στις 28 Οκτωβρίου 2022 από την *The Intercept* και προσκομίστηκε από το Συμβούλιο ως παράρτημα B.11 (στο εξής: άρθρο της *The Intercept*). Κατά την προσφεύγουσα, τα γεγονότα που προβάλλονται στο άρθρο αυτό στηρίζονται σε σειρά εσωτερικών εγγράφων ιρανικού φορέα κινητής τηλεφωνίας τα οποία δεν προσκομίστηκαν κατά τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το δε Συμβούλιο απλώς αναφέρει ότι οι συντάκτες του άρθρου αυτού είχαν πρόσβαση σε έγγραφα που τους γνωστοποιήθηκαν «από πρόσωπο [που ισχυρίστηκε] ότι είχε παραβιάσει το σύστημα ιρανικού φορέα κινητής τηλεφωνίας». Το άρθρο αυτό, το οποίο

αποτελεί το βασικό στοιχείο του φακέλου του Συμβουλίου, συνιστά επομένως έμμεση μαρτυρία. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη καθώς και τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σχετικά με το άρθρο 6 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, απαγορεύεται καταρχήν η κατάθεση μαρτύρων οι οποίοι στη συνέχεια απουσιάζουν από την ακροαματική διαδικασία και δεν είναι δυνατόν να εξεταστούν από τον αντίδικο, εκτός εάν η κατηγορούσα αρχή δικαιολογεί επαρκώς την ανάγκη να χρησιμοποιηθούν οι καταθέσεις τους και εάν παρέχονται άλλες διαδικαστικές εγγυήσεις στον κατηγορούμενο, καθώς και εάν υπάρχουν άλλα ενοχοποιητικά στοιχεία εις βάρος του. Το Δικαστήριο έκρινε επίσης στην απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2022, HYA κ.λπ. (Αδυναμία εξέτασης μαρτύρων κατηγορίας) (C-348/21, EU:C:2022:965), ότι, σε περίπτωση αδυναμίας εξέτασης των μαρτύρων κατηγορίας, η αποδεικτική αξία των μαρτυρικών καταθέσεών τους πρέπει να σχετικοποιείται, ακόμη και αν τέτοιες μαρτυρικές καταθέσεις είναι παραδεκτές.

51 Συνεπώς, το Συμβούλιο, στηρίζοντας τον προσβαλλόμενο κανονισμό στους προβαλλόμενους ισχυρισμούς ενός αγνώστου προσώπου, παρέβη τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη, με αποτέλεσμα να πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο το προτεινόμενο αποδεικτικό μέσο.

52 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης στο υπόμνημα απαντήσεως ότι, δυνάμει της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως, το δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη μόνο τα διαδικαστικά έγγραφα και τα στοιχεία των οποίων οι διάδικοι έχουν λάβει γνώση και επί των οποίων έχουν λάβει θέση. Ωστόσο, το ίδιο το Συμβούλιο αναγνώρισε ότι ο ιρανικός φορέας κινητής τηλεφωνίας που μνημονεύεται στο άρθρο της *The Intercept* δεν ανταποκρίθηκε στο αίτημα των δημοσιογράφων για σχολιασμό.

53 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την ορθότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

54 Επισημαίνεται ότι, με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη βασιμότητα των λόγων των οποίων έγινε επίκληση προς δικαιολόγηση της καταχώρισής της στο παράρτημα I του κανονισμού 359/2011. Πράγματι, υποστηρίζει ότι δεν έχει ούτε τη νομική ούτε την τεχνική ικανότητα να επιδοθεί στις δραστηριότητες που της προσάπτονται.

55 Ωστόσο, επισημαίνεται, επίσης, ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 23 ανωτέρω, με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι παρέβη τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη και ότι αντέστρεψε το βάρος της απόδειξης στηρίζοντας την εκτίμησή του στο άρθρο της *The Intercept*, δεδομένου ότι, αφού τα έγγραφα τα οποία μνημονεύονται στο δημοσίευμα αυτό δεν κατατέθηκαν στη δικογραφία της υπό κρίση υπόθεσης, τα πραγματικά περιστατικά και οι δηλώσεις που παρατίθενται στο άρθρο αυτό αποτελούν απλώς ισχυρισμούς ως προς τους οποίους η προσφεύγουσα δεν έχει τη δυνατότητα να ασκήσει τα δικαιώματα άμυνάς της. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης στο υπόμνημα απαντήσεως ότι το γεγονός ότι δεν κατατέθηκαν αποδεικτικά στοιχεία στη δικογραφία της υπό κρίση υπόθεσης υπονομεύει την τήρηση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 85, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, επίσης, την έλλειψη αποδεικτικής αξίας ενός τέτοιου δημοσιεύματος.

56 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας με τα οποία προβάλλεται παράβαση των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη και παραβίαση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως πρέπει να εξεταστούν πριν από τα επιχειρήματα που αφορούν την αποδεικτική αξία του άρθρου της *The Intercept*, στη συνέχεια δε πρέπει να εξεταστούν τα επιχειρήματα που αφορούν «πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών».

Επί της παράβασης των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη και επί της παραβίασης της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως

57 Καταρχάς, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το άρθρο της *The Intercept* που προσκόμισε το Συμβούλιο ως παράρτημα Β.11 του υπομνήματος αντικρούσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, με την αιτιολογία, κατ' ουσίαν, ότι δεν είχε τη δυνατότητα να αμυνθεί έναντι απλών ισχυρισμών, με αποτέλεσμα να προσβάλλονται τα δικαιώματα άμυνάς της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

58 Επισημαίνεται ότι το ζήτημα του παραδεκτού των αποδεικτικών στοιχείων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο διέπεται από το άρθρο 85 του Κανονισμού Διαδικασίας, πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα της εκτίμησης των αποδεικτικών στοιχείων από τον δικαστή της Ένωσης.

59 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά τον έλεγχο των περιοριστικών μέτρων, τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης οφείλουν να διασφαλίζουν τον, καταρχήν πλήρη, έλεγχο της νομιμότητας όλων των πράξεων της Ένωσης από πλευράς των θεμελιωδών δικαιωμάτων τα οποία αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της έννομης τάξης της Ένωσης (πρβλ. αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 97, της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 58, και της 28 Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 106).

60 Μεταξύ των θεμελιωδών αυτών δικαιωμάτων περιλαμβάνονται, ιδίως, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας και το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία (βλ. απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψη 66).

61 Η αποτελεσματικότητα του δικαιοδοτικού ελέγχου την οποία εγγυάται το άρθρο 47 του Χάρτη επιβάλλει, στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας των λόγων στους οποίους στηρίζεται η απόφαση περί εγγραφής ή διατήρησης του ονόματος ενός προσώπου ή της επωνυμίας μιας οντότητας στον κατάλογο των προσώπων και οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, ο δικαστής της Ένωσης να βεβαιώνεται ότι η απόφαση αυτή, η οποία έχει ατομικό χαρακτήρα για το πρόσωπο αυτό ή την οντότητα αυτή, στηρίζεται σε αρκούντως στέρεα πραγματική βάση. Τούτο προϋποθέτει έλεγχο των πραγματικών περιστατικών που παρατίθενται στην αιτιολογική έκθεση στην οποία στηρίζεται η εν λόγω απόφαση και, ως εκ τούτου, ο δικαιοδοτικός έλεγχος δεν περιορίζεται στην εκτίμηση της αφηρημένης πιθανολόγησης των προβαλλομένων λόγων, αλλά αφορά το αν οι λόγοι αυτοί ή, τουλάχιστον, ένας εξ αυτών, ο οποίος θεωρείται αφ' εαυτού επαρκής για να στηρίξει την εν λόγω πράξη, είναι τεκμηριωμένοι (πρβλ. αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P,

EU:C:2013:518, σκέψη 119, της 18ης Ιουνίου 2015, Ipatau κατά Συμβουλίου, C-535/14 P, EU:C:2015:407, σκέψη 42, και της 18ης Φεβρουαρίου 2016, Συμβούλιο κατά Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, σκέψη 109).

62 Στο πλαίσιο αυτό, στην αρμόδια αρχή της Ένωσης εναπόκειται, σε περίπτωση αμφισβήτησης, να αποδείξει το βάσιμο των λόγων που ελήφθησαν υπόψη εις βάρος του οικείου προσώπου ή της οικείας οντότητας και όχι στο πρόσωπο αυτό ή την οντότητα αυτή να παράσχει την αρνητική απόδειξη της έλλειψης βασιμότητας των λόγων αυτών (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 121).

63 Ωστόσο, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, εξ αυτού δεν έπεται ότι η προβαλλόμενη αδυναμία του Συμβουλίου να προσκομίσει στοιχεία που να αποδεικνύουν τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η καταχώριση της προσφεύγουσας στο παράρτημα I του κανονισμού 359/2011, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας.

64 Πράγματι, όπως προκύπτει από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 61 ανωτέρω, αντιθέτως, ο δικαστής της Ένωσης οφείλει να εξακριβώσει, στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας των περιοριστικών μέτρων, τη βασιμότητα των λόγων στους οποίους στηρίζονται τα μέτρα αυτά και, κατά συνέπεια, την αποδεικτική αξία των εγγράφων που προσκόμισε, εν προκειμένω, το Συμβούλιο, διότι τούτο επιβάλλεται προκειμένου να διατηρηθεί η αποτελεσματικότητα του άρθρου 47 του Χάρτη.

65 Ακολούθως, πρέπει να απορριφθούν ως μη κρίσιμες, εν προκειμένω, οι εκτιμήσεις τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα και οι οποίες παρατίθενται στην απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2022, HYA κ.λπ. (Αδυναμία εξέτασης μαρτύρων κατηγορίας) (C-348/21, EU:C:2022:965), στην οποία το Δικαστήριο κλήθηκε να διευκρινίσει την ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 1, και του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας (ΕΕ) 2016/343 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 2016, για την ενίσχυση ορισμένων πτυχών του τεκμηρίου αθωότητας και του δικαιώματος παράστασης του κατηγορουμένου στη δίκη του στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας (ΕΕ 2016, L 65, σ. 1), καθώς και του άρθρου 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη.

66 Υπενθυμίζεται ότι η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, και στο άρθρο 48, παράγραφος 1, του Χάρτη, αποτελεί θεμελιώδες δικαίωμα που παρέχει στους ιδιώτες ή στις οντότητες που διοικούνται από ιδιώτες δικαιώματα των οποίων την τήρηση διασφαλίζει ο δικαστής της Ένωσης (βλ. απόφαση της 18ης Μαΐου 2017, Makhlouf κατά Συμβουλίου, T-410/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:349, σκέψη 122 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

67 Η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας, η οποία απαιτεί να τεκμαίρεται αθώος κάθε κατηγορούμενος για αδίκημα έως ότου αποδειχθεί η ενοχή του σύμφωνα με τον νόμο, δεν αντιτίθεται στη λήψη προληπτικών μέτρων δέσμευσης κεφαλαίων, υπό την προϋπόθεση ότι τα μέτρα αυτά δεν αποσκοπούν στην κίνηση ποινικής διαδικασίας κατά του οικείου προσώπου ή της οικείας οντότητας. Ωστόσο, τέτοια μέτρα πρέπει, λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητάς τους, να προβλέπονται από τον νόμο, να λαμβάνονται από αρμόδια αρχή και να είναι χρονικώς περιορισμένα. Από τη σκέψη 13 ανωτέρω συνάγεται ότι τα ανωτέρω δύο πρώτα κριτήρια πληρούνται. Επιπλέον, όσον αφορά τον περιορισμένο χρονικώς χαρακτήρα, διαπιστώνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 359/2011, το παράρτημα I του εν λόγω κανονισμού εξετάζεται σε τακτά διαστήματα και τουλάχιστον κάθε 12 μήνες, ενώ η

καταχώριση ενός προσώπου ή μιας οντότητας στο εν λόγω παράρτημα μπορεί να παραταθεί ή να τροποποιηθεί κατά περίπτωση. Συνεπώς, τα μέτρα που επιβλήθηκαν στην προσφεύγουσα είναι πράγματι χρονικώς περιορισμένα (πρβλ. απόφαση της 18ης Μαΐου 2017, Makhlouf κατά Συμβουλίου, T-410/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:349, σκέψη 123 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

68 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα δεν συνεπάγονται δήμευση των περιουσιακών στοιχείων της προσφεύγουσας ως προϊόντων εγκλήματος, αλλά προληπτική δέσμευση. Ως εκ τούτου, τα μέτρα αυτά δεν συνιστούν κύρωση ούτε ενέχουν οποιαδήποτε κατηγορία τέτοιου είδους (βλ. απόφαση της 18ης Μαΐου 2017, Makhlouf κατά Συμβουλίου, T-410/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:349, σκέψη 124 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

69 Πράγματι, ο προσβαλλόμενος κανονισμός, κατά το μέρος που αφορά την προσφεύγουσα, δεν διαπιστώνει ότι όντως τελέστηκε αξιόποινη πράξη, αλλά έχει εκδοθεί στο πλαίσιο και για τους σκοπούς διαδικασίας διοικητικής φύσεως που επιτελεί προληπτική λειτουργία και έχει ως μοναδικό σκοπό να παράσχει στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να διασφαλίσει την προστασία του άμαχου πληθυσμού (πρβλ. απόφαση της 18ης Μαΐου 2017, Makhlouf κατά Συμβουλίου, T-410/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:349, σκέψη 125 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

70 Τέλος, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, ελλείψει προσκόμισης στη δικογραφία της υπό κρίση υπόθεσης των εγγράφων που μνημονεύονται στο άρθρο της *The Intercept*, το άρθρο αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, για τον λόγο ότι, δυνάμει της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως, το δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη μόνο τα διαδικαστικά έγγραφα και τα στοιχεία των οποίων οι διάδικοι έχουν λάβει γνώση και επί των οποίων έχουν λάβει θέση. Πράγματι, αρκεί να επισημανθεί, εν προκειμένω, ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να διατυπώσει, στο υπόμνημα απαντήσεως, τις απόψεις της επί των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε το Συμβούλιο με το παράρτημα Β.11, ιδίως δε επί του άρθρου αυτού, την αποδεικτική αξία του οποίου αμφισβητεί.

71 Επίσης, επισημαίνεται ότι η πρόσβαση στα δύο εγχειρίδια χρήσης του λογισμικού SIAM, εκ των οποίων το πρώτο έχει συνταχθεί στη γλώσσα φαρσί και το δεύτερο στην αγγλική γλώσσα, ήταν δυνατή απευθείας από το άρθρο της *The Intercept*, μέσω υπερσυνδέσμου στη σελίδα 3 του φακέλου WK 307/2023 INIT που προσκόμισε το Συμβούλιο ως παράρτημα Β.11 του υπομνήματος αντικρούσεως.

72 Συνεπώς, οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας με τις οποίες προβάλλεται παράβαση των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη και παραβίαση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί της αποδεικτικής αξίας του άρθρου της The Intercept

73 Η προσφεύγουσα προβάλλει την αιτίαση ότι το άρθρο της *The Intercept* αποτελεί απλώς δημοσιογραφικό δημοσίευμα που περιέχει μόνο μη επαληθεύσιμους ισχυρισμούς και, ως εκ τούτου, στερείται οποιασδήποτε αποδεικτικής αξίας.

74 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η δραστηριότητα του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου διέπεται από την αρχή της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδείξεων και ότι το μόνο κριτήριο για την εκτίμηση της αξίας των προσκομιζόμενων αποδείξεων είναι η αξιοπιστία τους. Επιπλέον, για να εκτιμηθεί η αποδεικτική αξία ενός εγγράφου, πρέπει να ελέγχεται η αληθοφάνεια της περιεχόμενης σε αυτό πληροφορίας και να λαμβάνονται υπόψη, μεταξύ άλλων, η προέλευση του εγγράφου, οι περιστάσεις υπό τις οποίες καταρτίστηκε και ο

αποδέκτης του, ώστε να εξετάζεται αν, βάσει του περιεχομένου του, το έγγραφο φαίνεται λογικό και αξιόπιστο (βλ. απόφαση της 31ης Μαΐου 2018, Kaddour κατά Συμβουλίου, T-461/16, EU:T:2018:316, σκέψη 107 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

75 Ελλείψει εξουσίας διενέργειας έρευνας σε τρίτες χώρες, η εκτίμηση των αρχών της Ένωσης πρέπει, εκ των πραγμάτων, να βασιστεί σε διαθέσιμες στο κοινό πηγές πληροφόρησης, εκθέσεις, άρθρα στον Τύπο, εκθέσεις των μυστικών υπηρεσιών ή άλλες παρόμοιες πηγές πληροφόρησης (αποφάσεις της 14ης Μαρτίου 2018, Kim κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-533/15 και T-264/16, EU:T:2018:138, σκέψη 107, και της 1ης Ιουνίου 2022, Prigozhin κατά Συμβουλίου, T-723/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:317, σκέψη 59).

76 Πράγματι, θα ήταν υπερβολικό και δυσανάλογο να απαιτείται από το Συμβούλιο να διεξάγει το ίδιο επιτόπιες έρευνες σχετικά με την ακρίβεια των γεγονότων που διαδίδονται από πολυάριθμα μέσα ενημέρωσης (απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2017, Almaz-Antey Air and Space Defence κατά Συμβουλίου, T-255/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:25, σκέψη 148).

77 Επομένως, τα άρθρα του Τύπου μπορούν να χρησιμοποιηθούν προς επιβεβαίωση ορισμένων πραγματικών περιστατικών, εφόσον προέρχονται από πολλές διαφορετικές πηγές και περιέχουν αρκούντως συγκεκριμένα, ακριβή και συγκλίνοντα στοιχεία σχετικά με τα γεγονότα που περιγράφονται σε αυτά (βλ. απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2019, Topor-Gilka και WO Technopromexport κατά Συμβουλίου, T-721/17 και T-722/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:579, σκέψη 137 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

78 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο στήριξε την καταχώριση της προσφεύγουσας στο παράρτημα I του κανονισμού 359/2011 σε τέσσερα έγγραφα του φακέλου WK 307/2023 INIT, τα οποία περιλαμβάνονται στο παράρτημα Β.11 του υπομνήματος αντικρούσεως.

79 Πρόκειται, πρώτον, για το άρθρο της *The Intercept*· δεύτερον, για το άρθρο με τίτλο «Hacker Leaks Manuals Showing How Iran Uses Mobile Networks to Track Protesters», που δημοσιεύθηκε στις 31 Οκτωβρίου 2022 από τον ειδικευμένο ιστότοπο *Commrisk*· τρίτον, για το άρθρο με τίτλο «Iran: New tactics for digital repression as protests continue», που δημοσιεύθηκε στις 17 Νοεμβρίου 2022 στον ιστότοπο της οργάνωσης ARTICLE 19· και, τέταρτον, για το άρθρο με τίτλο «Iran is using spyware to track citizens attending protests», που δημοσιεύθηκε από την ηλεκτρονική ερευνητική εφημερίδα *The Tech Monitor* στις 3 Νοεμβρίου 2022.

80 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό στηριζόμενο, κατά το μέρος που την αφορά, μόνο στους ισχυρισμούς που περιλαμβάνονται στο άρθρο της *The Intercept*, οι οποίοι στηρίζονται με τη σειρά τους σε δηλώσεις ανώνυμου προσώπου.

81 Επισημαίνεται ότι το άρθρο της *The Intercept* αποκαλύπτει ότι, βάσει εσωτερικών εγγράφων ενός ιρανικού φορέα κινητής τηλεφωνίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται ανταλλαγές μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με στελέχη της προσφεύγουσας και δύο εγχειρίδια χρήσης του λογισμικού με την ονομασία SIAM, εκ των οποίων το ένα έχει συνταχθεί στην αγγλική γλώσσα και το άλλο στη γλώσσα φαρσί, οι συντάκτες του εν λόγω άρθρου ανακάλυψαν τον τρόπο με τον οποίο οι ιρανικές αρχές είχαν δημιουργήσει μέσω της προσφεύγουσας ένα σύστημα το οποίο λειτουργούσε παράλληλα με τα ιρανικά δίκτυα κινητής τηλεφωνίας, παρείχε τη δυνατότητα στην Ιρανική Κυβέρνηση να παρακάμπτει το σύστημα κρυπτογράφησης κλήσεων, να παρακολουθεί τις κινήσεις ενός χρήστη τηλεφώνου, να ταυτοποιεί όλα τα τηλέφωνα σε μια δεδομένη τοποθεσία, να αναλύει όλες τις επαφές ενός χρήστη τηλεφώνου και να διακόπτει

ή να επιβραδύνει τη σύνδεση ενός χρήστη στο διαδίκτυο και το οποίο είχε χρησιμοποιηθεί για την καταστολή και τον έλεγχο του ιρανικού πληθυσμού μετά τον θάνατο της M. Amini το 2022. Το άρθρο αυτό εξηγεί επίσης ότι το εγχειρίδιο χρήσης του λογισμικού SIAM, το οποίο έχει συνταχθεί στην αγγλική γλώσσα, διευκρινίζει ότι, «[σ]ύμφωνα με τους κανόνες και τις ρυθμίσεις [της προσφεύγουσας], όλοι οι φορείς τηλεπικοινωνιών πρέπει να παρέχουν [στην προσφεύγουσα] άμεση πρόσβαση στο σύστημά τους για την ερώτηση (sic) των πληροφοριών των πελατών και να τροποποιούν τις υπηρεσίες τους μέσω της υπηρεσίας δικτύου» και περιέχει, επίσης, τεχνικές πληροφορίες σχετικά με τις πιο ισχυρές εντολές που χρησιμοποιεί το λογισμικό SIAM για τη συλλογή δεδομένων χρηστών απευθείας από τους ιρανικούς φορείς κινητής τηλεφωνίας.

82 Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι οι συντάκτες του άρθρου της *The Intercept* μερίμνησαν να λάβουν συνέντευξη από δύο άτομα που παρουσιάζονται ως εμπειρογνώμονες.

83 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, το πρώτο πρόσωπο που παρουσιάζεται ως εμπειρογνώμονας δεν είναι «πρόσωπο παντελώς άγνωστο το οποίο δεν φαίνεται να χαίρει ιδιαίτερης αποδοχής». Από τη δικογραφία προκύπτει πράγματι ότι το πρώτο αυτό πρόσωπο είναι ερευνητής στο CitizenLab Canada, διεπιστημονικό εργαστήριο που λειτουργεί στο Πανεπιστήμιο του Τορόντο (Καναδάς) και ειδικεύεται στην «έρευνα, την ανάπτυξη, την υψηλού επιπέδου στρατηγική πολιτική και τις νομικές επενέργειες στο σημείο τομής των τεχνολογιών της πληροφορίας και της επικοινωνίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της παγκόσμιας ασφάλειας» και ότι έχει ήδη παρουσιαστεί υπό την ανωτέρω ιδιότητά του σε άρθρο που δημοσιεύθηκε την 1η Φεβρουαρίου 2022 από τη γνωστή εφημερίδα *The Guardian*.

84 Ομοίως, από τη δικογραφία προκύπτει ότι το δεύτερο πρόσωπο που παρουσιάζεται ως εμπειρογνώμονας στο άρθρο της *The Intercept* παρουσιάζεται και έχει παρουσιαστεί επανειλημμένα από το διεθνές πρακτορείο ειδήσεων *Reuters* ως διευθυντής ψηφιακών δικαιωμάτων και ασφάλειας του ομίλου MIAAN, οργάνωσης εδρεύουσας στο Τέξας (Ηνωμένες Πολιτείες) που «υπερασπίζεται τα ανθρώπινα δικαιώματα στο Ιράν». Αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, το γεγονός και μόνο ότι είναι «γνωστό ότι [πρόκειται για] δημόσιο πρόσωπο που έχει αναλάβει δράση επίσημα και ανεπιφύλακτα κατά της ιρανικής κυβέρνησης» δεν καθιστά κατ' ανάγκην τις δηλώσεις του άνευ σημασίας για τον λόγο ότι δεν είναι ουδέτερο και αμερόληπτο.

85 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η εμπειρία ενός τέτοιου προσώπου, το οποίο ειδικεύεται στην υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ιδίως των ψηφιακών δικαιωμάτων, και το οποίο χαρακτηρίζεται από την ίδια την προσφεύγουσα ως αντίπαλος του ιρανικού καθεστώτος, είναι σε θέση να παράσχει χρήσιμη γνώμη σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο οι ιρανικές αρχές μπορούν να χρησιμοποιούν ένα σύστημα όπως αυτό που περιγράφεται στο άρθρο της *The Intercept* για να προσβάλουν τα εν λόγω δικαιώματα.

86 Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο που δημοσιεύθηκε στον ιστότοπο της *The Intercept* δεν περιορίστηκε στη διατύπωση απλών ισχυρισμών ούτε στην αναπαραγωγή απόψεων εμπειρογνωμόνων, αλλά οι ισχυρισμοί και οι απόψεις που περιλαμβάνονταν σε αυτό τεκμηριώνονταν με τη θέση στη διάθεση του κοινού του εγχειριδίου χρήσης του λογισμικού SIAM που έχει συνταχθεί στην αγγλική γλώσσα, η πρόσβαση στο οποίο ήταν δυνατή απευθείας σε παράθυρο απεικόνισης, καθώς και του δεύτερου εγχειριδίου, συνταχθέντος στη γλώσσα φαρσί, το οποίο έφερε το λογότυπο της προσφεύγουσας.

87 Επιπλέον, όσον αφορά τα λοιπά άρθρα που περιέχονται στον φάκελο WK 307/2023 INIT, επισημαίνεται ότι ο ιστότοπος *Commrisk*, ο οποίος αυτοπροσδιορίζεται ως «ιστότοπος που παραθέτει τους κινδύνους που αντιμετωπίζουν οι πάροχοι ηλεκτρονικών επικοινωνιών και οι πελάτες τους», και ο ιστότοπος *The Tech Monitor*, ο οποίος ορίζει ως σκοπό του την παροχή «πληροφοριών που στηρίζονται σε δεδομένα και έγκυρες αναλύσεις σε επικεφαλής επιχειρήσεων, ψηφιακούς ηγέτες και υπεύθυνους χάραξης πολιτικής σε έναν κόσμο που διαταράσσεται και εμπνέεται από την τεχνολογία», αποτελούν μέσα ενημέρωσης εξειδικευμένα στον τομέα των τηλεπικοινωνιών και ότι η οργάνωση ARTICLE 19, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), αυτοπροσδιορίζεται ως «διεθνής φορέας προβληματισμού που υποστηρίζει το κίνημα υπέρ της ελευθερίας της έκφρασης σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο για να εξασφαλιστεί ότι όλοι οι άνθρωποι θα συνειδητοποιήσουν τη δύναμη της γνώμης τους», με αποτέλεσμα να πρέπει να θεωρηθούν κρίσιμες πηγές πληροφόρησης για τη χρήση των τεχνολογιών της πληροφορίας και των επικοινωνιών μαζί με την άσκηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων και, ιδίως, του δικαιώματος της ελευθερίας της έκφρασης.

88 Μολονότι τα άρθρα του *Commrisk*, της ARTICLE 19 και του *The Tech Monitor* παραπέμπουν όλα στο άρθρο της *The Intercept*, το άρθρο του *Commrisk* επικαλείται επίσης την εμπειρία του συντάκτη του, ο οποίος συνάντησε τον εκπρόσωπο μιας εταιρίας τεχνολογίας ο οποίος προσπαθούσε να πουλήσει στο Ιράν λογισμικό με λειτουργίες «ανησυχητικά παρόμοιες» με τις λειτουργίες του λογισμικού SIAM και ο οποίος του είχε παράσχει οικειοθελώς πληροφορίες σχετικά με την πώληση αυτή.

89 Επιπλέον, από το άρθρο της οργάνωσης ARTICLE 19 προκύπτει ότι η τελευταία παρακολουθεί την έκταση των ελέγχων που ασκούνται στο διαδίκτυο στο Ιράν για σειρά ετών και, σε δημοσίευμα με τίτλο «Iran Tightening the Net 2020», αποκάλυψε τη λειτουργία της υποδομής του διαδικτύου στη χώρα αυτήν και τη διακυβέρνησή της από τις αρχές. Ειδικότερα, υπήρχε ένα κεντρικό σύστημα που καθιστούσε δυνατή τη διακοπή της πρόσβασης στο διαδίκτυο κατά τις διαδηλώσεις, κατά τη διάρκεια των οποίων η διακυβέρνηση του διαδικτύου θεωρούνταν ζήτημα εθνικής ασφάλειας. Η οργάνωση ARTICLE 19 ανακάλυψε ότι η προσφεύγουσα, υπό τον έλεγχο του Υπουργείου Επικοινωνιών, το οποίο στην πραγματικότητα ελεγχόταν από τις ιρανικές υπηρεσίες πληροφοριών, έθετε σε λειτουργία εξοπλισμό παρακολούθησης και λογοκρισίας σε επίπεδο παρόχων πρόσβασης στο διαδίκτυο και επέβαλλε διακοπές και άλλες διαταραχές της πρόσβασης στο διαδίκτυο για λογαριασμό του ανώτατου εθνικού συμβουλίου ασφάλειας. Το άρθρο της οργάνωσης ARTICLE 19 επισημαίνει επίσης ότι οι ιρανικές αρχές χρησιμοποιούν τεχνολογίες που εμποδίζουν τη χρήση εργαλείων τα οποία καθιστούν δυνατή την παράκαμψη της λογοκρισίας στο διαδίκτυο, όπως τα εικονικά ιδιωτικά δίκτυα (VPN), καθώς και διακοπές ή σοβαρές διαταραχές των κινητών συνδέσεων στο διαδίκτυο, ως τακτικές ψηφιακής καταστολής. Συγκεκριμένα, οι διακοπές στην πρόσβαση στις κινητές συνδέσεις στο διαδίκτυο χρησιμοποιούνται ολοένα και περισσότερο από τον Νοέμβριο του 2019. Τέτοιου είδους διακοπές χρησιμοποιούνται ιδίως κατά τη διάρκεια των περιφερειακών διαδηλώσεων από το 2021 έως σήμερα. Επισημαίνεται ότι οι κινητές συνδέσεις στο διαδίκτυο ήταν απενεργοποιημένες σε πολλά μέρη τις περισσότερες ημέρες μετά τις διαμαρτυρίες που ακολούθησαν τον θάνατο της M. Amini. Οι διακοπές αυτές επηρέασαν τους μεγαλύτερους παρόχους πρόσβασης σε κινητές συνδέσεις στο διαδίκτυο σε ολόκληρη τη χώρα, γεγονός που, σε μια χώρα στην οποία οι κινητές συνδέσεις στο διαδίκτυο αποτελούν την κύρια πηγή πρόσβασης του πληθυσμού στο διαδίκτυο, είχε αρνητικές συνέπειες στην πρόσβαση στο διαδίκτυο.

90 Συνεπώς, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι ισχυρισμοί που διατυπώνονται στο άρθρο της εφημερίδας *The Intercept* επιβεβαιώνονται από τα λοιπά αποδεικτικά στοιχεία του φακέλου WK 307/2023 INIT και ότι, κατά συνέπεια, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, το

Συμβούλιο δεν στηρίχθηκε αποκλειστικά στους ισχυρισμούς που διατυπώνονται στο εν λόγω άρθρο. Επομένως, λαμβανομένης υπόψη της σύγκλισης των διάφορων αποδεικτικών στοιχείων και των προαναφερθεισών περιστάσεων κατάρτισής τους, οι εν λόγω ισχυρισμοί ορθώς ελήφθησαν υπόψη.

Επί της βασιμότητας της καταχώρισης της επωνυμίας της προσφεύγουσας

91 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, μολονότι η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο υπέπεσε στην υπό κρίση υπόθεση σε «πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών», πρέπει να θεωρηθεί ότι τα επιχειρήματα που προβάλλει συναφώς συνιστούν αμφισβήτηση της ουσιαστικής ακρίβειας των πράξεων που της προσάπτονται. Πράγματι, από τα επιχειρήματα που προβάλλει προς στήριξη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, τα οποία παρατίθενται στη σκέψη 42 ανωτέρω, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι οι πράξεις που της προσάπτονται μπορούν να εμπίπτουν στα κριτήρια καταχώρισης του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 359/2011, αλλά αμφισβητεί το υποστατό των εν λόγω πράξεων.

92 Συναφώς, από τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 62 ανωτέρω προκύπτει ότι ο έλεγχος από τον δικαστή της Ένωσης περιλαμβάνει εξακρίβωση των πραγματικών περιστατικών που παρατίθενται στην αιτιολογική έκθεση στην οποία στηρίζεται η απόφαση περί επιβολής περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένης οντότητας και ότι ο έλεγχος αυτός δεν περιορίζεται στην εκτίμηση της αφηρημένης πιθανολόγησης των προβαλλομένων λόγων, αλλά αφορά το αν οι λόγοι αυτοί ή, τουλάχιστον, ένας εξ αυτών, ο οποίος θεωρείται επαρκής αφ' εαυτού για να στηρίξει την εν λόγω απόφαση, είναι τεκμηριωμένοι.

93 Κατά την εκτίμηση της βασιμότητας των λόγων αυτών, τα αποδεικτικά στοιχεία και οι πληροφορίες δεν πρέπει να εξετάζονται μεμονωμένα, αλλά στο πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσονται. Πράγματι, το Συμβούλιο ανταποκρίνεται στο βάρος αποδείξεως που φέρει εφόσον προσκομίζει ενώπιον του δικαστή της Ένωσης δέσμη αρκούντως συγκεκριμένων, ακριβών και συγκλινουσών ενδείξεων βάσει των οποίων μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη επαρκούς συνδέσμου μεταξύ προσώπου που υπόκειται σε περιοριστικό μέτρο και του καθεστώτος ή, γενικά, των καταστάσεων που πρέπει να αντιμετωπιστούν (πρβλ. απόφαση της 20ής Ιουλίου 2017, Badica και Kardiam κατά Συμβουλίου, T-619/15, EU:T:2017:532, σκέψη 99 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

94 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των εκτιμήσεων πρέπει να εξακριβωθεί κατά πόσον το Συμβούλιο ορθώς εκτίμησε, κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης πράξης, ότι μπορούν να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα εις βάρος της προσφεύγουσας.

95 Συναφώς, πρώτον, όσον αφορά τις διατάξεις του ιρανικού δικαίου που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα για να δικαιολογήσει ότι δεν της ήταν δυνατόν από νομική άποψη να παρακολουθεί και να ελέγχει τις επικοινωνίες των χρηστών των ιρανικών δικτύων κινητής τηλεφωνίας, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 25 του Συντάγματος της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, «απαγορεύεται η εξέταση και η μη παράδοση επιστολών, η καταγραφή και η κοινοποίηση τηλεφωνικών συνομιλιών, η κοινοποίηση τηλεγραφικών και τηλετυπικών επικοινωνιών, η λογοκρισία, […] η υποκλοπή και κάθε μορφή παρακολούθησης, εκτός αν προβλέπεται στον νόμο».

96 Το άρθρο 582 του ιρανικού ποινικού κώδικα ορίζει τα εξής:

«Δημόσιος λειτουργός ή δημόσιος υπάλληλος ο οποίος αποκτά πρόσβαση, κατάσχει, καταστρέφει, εξετάζει, καταγράφει ή υποκλέπτει επιστολές ή τηλεγραφικές ή τηλεφωνικές επικοινωνίες προσώπων ή κοινοποιεί το περιεχόμενό τους χωρίς την άδεια του υποκειμένου τους, σε περιπτώσεις που τούτο δεν προβλέπεται στον νόμο, τιμωρείται με φυλάκιση από ένα έως τρία έτη ή με χρηματική ποινή από έξι έως δεκαοκτώ εκατομμύρια [ρ]ιάλ.»

97 Το άρθρο 104 του ιρανικού κώδικα ποινικής δικονομίας ορίζει τα εξής:

«Απαγορεύεται ο έλεγχος [παρακολούθηση] των τηλεπικοινωνιών των φυσικών προσώπων, εξαιρουμένων των περιπτώσεων κατά τις οποίες αυτός συνδέεται με την εσωτερική ή εξωτερική ασφάλεια της χώρας ή κρίνεται αναγκαίος για τη διερεύνηση των εγκλημάτων που απαριθμούνται στο άρθρο 302, στοιχεία (a), (b), (c) και (d), του παρόντος κώδικα. Στην περίπτωση αυτή, η παρακολούθηση πραγματοποιείται με τη χορήγηση άδειας από τον πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου της επαρχίας και τον καθορισμό της διάρκειας και της συχνότητας της παρακολούθησης. Η παρακολούθηση τηλεφωνικών επικοινωνιών των προσώπων και των υπαλλήλων που απαριθμούνται στο άρθρο 307 του παρόντος κώδικα εξαρτάται από τη χορήγηση άδειας από τον πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου και η εξουσία αυτή δεν μπορεί να ανατεθεί σε άλλα πρόσωπα.»

98 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι, μολονότι η παρακολούθηση των επικοινωνιών καταρχήν απαγορεύεται, μπορεί να είναι εντούτοις νομίμως δυνατή, ιδίως «σε περιπτώσεις που συνδέεται με την εσωτερική ή εξωτερική ασφάλεια της χώρας ή κρίνεται αναγκαί[α] για [ορισμένα εγκλήματα]» ή στην περίπτωση που «η υπόθεση αφορά την ασφάλεια της χώρας». Συναφώς, επισημαίνεται επίσης ότι οι περιστάσεις υπό τις οποίες μπορεί να είναι νομίμως δυνατή η παρακολούθηση των τηλεπικοινωνιών ορίζονται κατά τρόπο ιδιαίτερα ευρύ.

99 Επιπλέον, τονίζεται ότι η θέση της προσφεύγουσας ανατρέπεται επίσης από το εγχειρίδιο χρήσης του λογισμικού SIAM που έχει συνταχθεί στην αγγλική γλώσσα, τη γνησιότητα του οποίου άλλωστε δεν αμφισβητεί, στο οποίο αναγράφεται ότι, «σύμφωνα με τους κανόνες και τις ρυθμίσεις [της προσφεύγουσας], όλοι οι φορείς τηλεπικοινωνιών πρέπει να παρέχουν [στην προσφεύγουσα] άμεση πρόσβαση στο σύστημά τους για την ερώτηση (sic) των πληροφοριών των πελατών και να τροποποιούν τις υπηρεσίες τους μέσω της υπηρεσίας δικτύου».

100 Δεύτερον, όσον αφορά την προβαλλόμενη τεχνική αδυναμία της προσφεύγουσας να διεξάγει επιχειρήσεις παρακολούθησης και ελέγχου των χρηστών των ιρανικών δικτύων κινητής τηλεφωνίας, διαπιστώνεται ότι τούτο δεν ισχύει.

101 Συγκεκριμένα, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την ύπαρξη του λογισμικού SIAM ούτε των εντολών «Force2GNumber», «LocationCustomerList», «GetCDR», «GetIPDR» και «ApplySusplp» ή των συστημάτων «Legal Intercept» (LI), «Control Illegal Devices» (CID), «SHAHKAR» και «SHAMSA». Η προσφεύγουσα ωσαύτως δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι χρησιμοποιεί το λογισμικό SIAM καθώς και τα εν λόγω συστήματα. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί, περαιτέρω, τη γνησιότητα των ανταλλαγών μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου μεταξύ των στελεχών της και του ιρανικού φορέα κινητής τηλεφωνίας που μνημονεύεται στο άρθρο της *The Intercept*, ούτε των εγχειριδίων χρήσης του λογισμικού SIAM, εκ των οποίων το πρώτο έχει συνταχθεί στην αγγλική γλώσσα και το δεύτερο στη γλώσσα φαρσί.

102 Πράγματι, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται απλώς, αφενός, ότι η χρήση των εν λόγω εντολών είτε δεν επιφέρει το αποτέλεσμα που περιγράφει το Συμβούλιο είτε εξυπηρετεί νόμιμο σκοπό και, αφετέρου, ότι τα συστήματα «Legal Intercept» (LI), «Control Illegal Devices» (CID), «SHAHKAR» και «SHAMSA» είναι κοινά στην πλειονότητα των κρατών.

103 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το εγχειρίδιο χρήσης του λογισμικού SIAM που έχει συνταχθεί στην αγγλική γλώσσα αναφέρει ότι, «σύμφωνα με τους κανόνες και τις ρυθμίσεις [της προσφεύγουσας], όλοι οι φορείς τηλεπικοινωνιών πρέπει να παρέχουν [στην προσφεύγουσα] άμεση πρόσβαση στο σύστημά τους για την ερώτηση (sic) των πληροφοριών των πελατών και να τροποποιούν τις υπηρεσίες τους μέσω της υπηρεσίας δικτύου».

104 Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με τη γαλλική μετάφραση που παρέσχε το Συμβούλιο, η εισαγωγή του εγχειριδίου χρήσης του λογισμικού SIAM, που έχει συνταχθεί στη γλώσσα φαρσί, αναφέρει ότι σκοπός του λογισμικού αυτού είναι «η δημιουργία ενός κεντρικού, ενιαίου και ενοποιημένου συστήματος για την υποβολή αιτημάτων σε διάφορους διακομιστές» και «η παροχή της δυνατότητας διαχείρισης και ελέγχου των επικοινωνιών και των ενεργειών των χρηστών».

105 Επιπλέον, στην ενότητα «Αρχές επικοινωνίας» του ίδιου εγχειριδίου αναγράφεται ότι «οι παράμετροι εισόδου περιλαμβάνονται στις πληροφορίες που αποστέλλει το λογισμικό SIAM σχετικά με κάθε μέθοδο (λειτουργία) αιτήματος στον φορέα τηλεπικοινωνιών και [ότι] οι παράμετροι εξόδου αποτελούν τα δεδομένα απάντησης στο αίτημα (και τη σειρά ταξινόμησής τους) [και ότι] [ο]ι φορείς τηλεπικοινωνιών πρέπει να αποστέλλουν στο SIAM την απάντηση για κάθε ζητηθείσα λειτουργία ακριβώς με τη σειρά και τη σύνθεση που περιγράφεται στην ενότητα που αφορά τις παραμέτρους εξόδου της εν λόγω λειτουργίας».

106 Επίσης, στο ίδιο εγχειρίδιο διευκρινίζεται ότι οι φορείς τηλεπικοινωνιών οφείλουν «να ανταποκρίνονται όλο το εικοσιτετράωρο (7X24) στα αιτήματα του λογισμικού SIAM» και να διασφαλίζουν ότι «υπάρχει κάθε απαραίτητος εξοπλισμός υπολογιστών, λογισμικού, επικοινωνίας δικτύου και ασφάλειας, όπως πλεονασματικά δεδομένα (Redundancy), εξισορρόπηση φόρτου (Road Balancing), τείχη προστασίας (Firewall) και ότι πληρούνται όλες οι άλλες απαιτήσεις».

107 Από τις διαπιστώσεις αυτές προκύπτει ότι οι εντολές του λογισμικού SIAM απευθύνονται σε όλους τους ιρανικούς φορείς κινητής τηλεφωνίας και ότι οι τελευταίοι οφείλουν να ανταποκρίνονται ανά πάσα στιγμή στις εντολές αυτές κατά τον προβλεπόμενο τρόπο.

108 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των διαπιστώσεων πρέπει να εξεταστούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τις εντολές του λογισμικού SIAM και τα συστήματα «Legal Intercept» (LI), «Control Illegal Devices» (CID), «SHAHKAR» και «SHAMSA».

109 Ειδικότερα, όσον αφορά την εντολή «LocationCustomerList», η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η εντολή αυτή δεν καθιστά δυνατή την ακριβή παρακολούθηση συγκεκριμένου χρήστη δικτύου κινητής τηλεφωνίας, ιδίως καθόσον παρέχει μόνον τη δυνατότητα εντοπισμού χρηστών δικτύου κινητής τηλεφωνίας σε περιοχή από 200 μέτρα έως 2 χιλιόμετρα γύρω από κεραία αναμετάδοσης GSM. Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι η εντολή αυτή καθιστά δυνατό τον εντοπισμό όλων των χρηστών δικτύου κινητής τηλεφωνίας που βρίσκονται εντός ορισμένης γεωγραφικής περιοχής, έστω και αν η περιοχή αυτή προσδιορίζεται κατά προσέγγιση. Επίσης, τούτο προκύπτει σαφώς από την περιγραφή της εν λόγω εντολής στο εγχειρίδιο χρήσης του λογισμικού SIAM, το οποίο έχει συνταχθεί στην αγγλική γλώσσα και στο οποίο αναγράφεται

ότι «η λειτουργία αυτή, η οποία λαμβάνει μια παράμετρο θέσης, θα πρέπει να παρέχει έναν κατάλογο αριθμών οι οποίοι βρίσκονται στην εν λόγω θέση». Επιπλέον, επισημαίνεται ότι από το εγχειρίδιο στη γλώσσα φαρσί προκύπτει ότι η εντολή «IdentitySearch» επιβάλλει στους φορείς να αποστέλλουν τα αποτελέσματα υπό μορφή «πίνακα» στον οποίο αναγράφονται, όσον αφορά τα φυσικά πρόσωπα, ο αριθμός τηλεφώνου, το όνομα, το επώνυμο, το όνομα πατρός, ο αριθμός ληξιαρχικής πράξης γέννησης, η ημερομηνία γέννησης, ο ταχυδρομικός κώδικας, η ιθαγένεια, ο αριθμός διαβατηρίου, η ταχυδρομική διεύθυνση/οι ταχυδρομικές διευθύνσεις, ο τύπος πληρωμής (προπληρωμή/μεταγενέστερη πληρωμή), το είδος σύνδεσης (κάρτα SIM ή άλλη), η ημερομηνία χορήγησης, η διεύθυνση IP καθώς και το γεωγραφικό μήκος και πλάτος της διεύθυνσης.

110 Όσον αφορά την εντολή «Force2GNumber», η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται το Συμβούλιο, η εντολή αυτή δεν αυξάνει τους κινδύνους παραβίασης των επικοινωνιών. Ωστόσο, όπως ορθώς επισημαίνει το Συμβούλιο, το γεγονός ότι η εν λόγω εντολή δεν αυξάνει τον κίνδυνο παραβίασης, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο, δεν θέτει υπό αμφισβήτηση τη διαπίστωση ότι μια τέτοια εντολή, η οποία αποσκοπεί στην αναγκαστική χρήση, από ένα κινητό τηλέφωνο, ενός δικτύου 2G αντί των πιο πρόσφατων δικτύων 3G και 4G, έχει ως αποτέλεσμα να καθίσταται αδύνατη η προβολή και ο διαμοιρασμός βίντεο από το τηλέφωνο αυτό.

111 Όσον αφορά τις εντολές «GetCDR» και «GetIPDR», η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η πρώτη χρησιμοποιείται για την ανίχνευση του ιστορικού ενός τηλεφώνου και η δεύτερη για τη λήψη της διεύθυνσης IP των συσκευών στις οποίες έχει ενεργοποιηθεί μια συγκεκριμένη κάρτα SIM. Κατά την προσφεύγουσα, οι λειτουργίες αυτές χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για την ανταπόκριση σε αιτήματα δικαστικών ερευνών και αποτελούν βασικά εργαλεία που τίθενται στη διάθεση των δικαστηρίων, όπως αποδεικνύεται από τις δικαστικές διατάξεις και την αλληλογραφία της αστυνομίας που επισυνάπτονται ως παραρτήματα του υπομνήματος απαντήσεως. Ωστόσο, αφενός, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η εν λόγω εντολή μπορεί να χρησιμοποιείται μόνο προς ανταπόκριση στα νόμιμα αιτήματα των ιρανικών δικαστηρίων και αστυνομικών αρχών. Αφετέρου, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 98 ανωτέρω, οι περιστάσεις υπό τις οποίες μπορεί να είναι νομίμως δυνατή η παρακολούθηση των τηλεπικοινωνιών ορίζονται κατά τρόπο ιδιαίτερα ευρύ.

112 Όσον αφορά τις εντολές «ApplySusp» και «ApplySuspIP», η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι καθιστούν δυνατή την απενεργοποίηση καρτών SIM που έχουν δηλωθεί από τους χρήστες ως απολεσθείσες ή κλαπείσες ή ανήκουν σε πρόσωπα που έχουν δηλωθεί ως αποβιώσαντα. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η δυνατότητα αυτή είναι απολύτως συνήθης και συγκρίσιμη με εκείνη των ρυθμιστικών φορέων άλλων κρατών, όπως η Γερμανία. Συναφώς, επισημαίνεται ότι από την έκθεση με τίτλο «Ιράν: πληροφορίες για την ικανότητα της κυβέρνησης προς παρακολούθηση και για τον έλεγχο τον οποίο αυτή ασκεί, περιλαμβανομένης της λογοκρισίας των μέσων μαζικής ενημέρωσης και της παρακολούθησης της χρήσης του διαδικτύου», η οποία δημοσιεύθηκε στις 16 Ιανουαρίου 2015 από την Επιτροπή Μετανάστευσης και Προσφύγων του Καναδά (παράρτημα Β.8), την έκθεση που δημοσιεύθηκε από τη Διεθνή Αμνηστία στις 16 Νοεμβρίου 2020 σχετικά με τις διαδηλώσεις του Νοεμβρίου του 2019 στο Ιράν και τις διακοπές του διαδικτύου (παράρτημα Β.10) καθώς και από την έκθεση που δημοσιεύθηκε από το πρακτορείο ειδήσεων *Human Rights Activists News Agency (HRANA)* στις 8 Δεκεμβρίου 2022, η οποία περιέχει στατιστική επισκόπηση, ανάλυση και σύνοψη των πρώτων 82 ημερών των διαδηλώσεων και αναφέρει τον εκτιμώμενο αριθμό των θανάτων και των συλλήψεων (παράρτημα Β.3), και από την έκθεση του 2022 που πραγματεύεται με την ελευθερία του διαδικτύου στο Ιράν, δημοσιευθείσα από το Freedom House (παράρτημα Β.6), προκύπτει ότι η κατάσταση στο Ιράν χαρακτηρίζεται από συχνές αμφισβητήσεις του καθεστώτος από τον άμαχο

πληθυσμό, οι οποίες καταστέλλονται συστηματικά από τις αρχές της χώρας αυτής με τη χρήση, ιδίως, μέσων παρακολούθησης του διαδικτύου. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο, όπως επισημαίνει το Συμβούλιο, να γίνεται κατάχρηση εντολών που είχαν αρχικά σχεδιαστεί για «νόμιμους» σκοπούς, όπως οι εντολές «ApplySusp» και «ApplySuspIP», ώστε οι εντολές αυτές να χρησιμοποιούνται από τις ιρανικές αρχές για κατασταλτικούς σκοπούς.

113 Όσον αφορά τα λειτουργικά στοιχεία του συστήματος παρακολούθησης των επικοινωνιών του Ιράν, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι το σύστημα «SHAHKAR» αποτελεί απλώς ένα δίκτυο για την εξακρίβωση της ταυτότητας του χρήστη επικοινωνιών κατά τη χορήγηση της κάρτας SIM, σκοπός του οποίου είναι η αποτροπή της απάτης. Κατά την προσφεύγουσα, το σύστημα αυτό συγκεντρώνει πληροφορίες σχετικά με το πρόσωπο στο οποίο ανήκει κάθε κάρτα SIM ή σταθερή γραμμή και δημιουργεί μια βάση δεδομένων που χρησιμοποιείται για την καταπολέμηση της απάτης, της παρενόχλησης και άλλων παρόμοιων εγκληματικών δραστηριοτήτων. Εντούτοις, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα εξηγεί επίσης ότι το σύστημα αυτό παρέχει τη δυνατότητα, μεταξύ άλλων, στους ιρανικούς φορείς κινητής τηλεφωνίας να εξακριβώνουν την ταυτότητα των χρηστών των υπηρεσιών επικοινωνίας. Όπως διαπιστώνεται δε στη σκέψη 107 ανωτέρω, οι εντολές του λογισμικού SIAM απευθύνονται σε όλους τους ιρανικούς φορείς κινητής τηλεφωνίας και οι τελευταίοι υποχρεούνται να ανταποκρίνονται πάντοτε σε αυτές με τον προβλεπόμενο τρόπο και να παρέχουν στο λογισμικό SIAM διαρκή πρόσβαση στα δεδομένα που κατέχουν σχετικά με τους χρήστες. Κατά συνέπεια, η εξήγηση που παρέσχε η προσφεύγουσα δεν αντικρούει τον ισχυρισμό του Συμβουλίου ότι το σύστημα «SHAHKAR» αποτελεί λειτουργικό στοιχείο του συστήματος των ιρανικών αρχών για την παρακολούθηση των επικοινωνιών.

114 Όσον αφορά το σύστημα «SHAMSA», η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι το σύστημα αυτό αποτελεί «διεπαφή για τη συλλογή μαζικών φωνητικών δεδομένων και SMS (CDR) και δεδομένων IP (IPDR)», όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο. Κατά την προσφεύγουσα, πρόκειται απλώς για «ένα δίκτυο ή δίαυλο επικοινωνίας μεταξύ [της ίδιας] και των φορέων [κινητής τηλεφωνίας], μέσω του οποίου οι τελευταίοι αλληλεπιδρούν εισάγοντας σε αυτό κωδικούς και εντολές». Ωστόσο, και πάλι, λαμβανομένης υπόψη, αφενός, της διαπίστωσης που περιλαμβάνεται στη σκέψη 107 ανωτέρω ότι οι εντολές του λογισμικού SIAM απευθύνονται σε όλους τους ιρανικούς φορείς κινητής τηλεφωνίας και ότι οι τελευταίοι οφείλουν να ανταποκρίνονται ανά πάσα στιγμή στις εντολές αυτές κατά τον προβλεπόμενο τρόπο και, αφετέρου, της μνείας στον πίνακα περιεχομένων του εγχειριδίου χρήσης του λογισμικού SIAM στη γλώσσα φαρσί, σύμφωνα με τη γαλλική μετάφραση που παρέσχε το Συμβούλιο, μιας εντολής για τη μεταφορά μηνυμάτων SMS προς έναν αριθμό, η εξήγηση που παρέσχε η προσφεύγουσα δεν είναι πειστική.

115 Όσον αφορά το σύστημα «CID», η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το σύστημα αυτό καθιστά δυνατή την αντιστοίχιση του αριθμού συσκευής, του αριθμού του κινητού τηλεφώνου και του αριθμού της κάρτας SIM. Η λειτουργία του συστήματος αυτού συνίσταται αποκλειστικά στον εντοπισμό και τον έλεγχο της νομιμότητας της εισαγωγής στο Ιράν των κινητών τηλεφώνων και των ηλεκτρονικών συσκευών με δυνατότητα υποδοχής κάρτας SIM προκειμένου στη συνέχεια να κοινοποιηθούν οι πληροφορίες αυτές στους φορείς τηλεπικοινωνιών. Για άλλη μια φορά, πέραν του δεδηλωμένου νόμιμου σκοπού του συστήματος αυτού, επισημαίνεται ότι διαπιστώθηκε ότι οι ιρανικοί φορείς κινητής τηλεφωνίας οφείλουν να παρέχουν στην προσφεύγουσα, μέσω του λογισμικού SIAM, μόνιμη πρόσβαση στις πληροφορίες που κατέχουν σχετικά με τους χρήστες τους, ώστε η προσφεύγουσα να έχει κατά τον τρόπο αυτόν πρόσβαση στα δεδομένα που συλλέγει το σύστημα «CID».

116 Τέλος, όσον αφορά το σύστημα «LI», η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι πρόκειται για ένα σύστημα ασφαλείας το οποίο καθιστά δυνατό να κληθεί φορέας εκμετάλλευσης δικτύου να συλλέξει και να παράσχει στις δυνάμεις ασφαλείας τις υποκλαπείσες επικοινωνίες ατόμων ή οργανισμών. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι το σύστημα αυτό οριοθετείται αυστηρά από τις εφαρμοστέες διατάξεις του ιρανικού δικαίου. Ωστόσο, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 98 ανωτέρω, από τις διατάξεις του ιρανικού δικαίου που επικαλείται η ίδια η προσφεύγουσα συνάγεται ότι οι περιπτώσεις στις οποίες μπορεί να είναι νομίμως δυνατές οι παρακολουθήσεις τηλεπικοινωνιών ορίζονται κατά τρόπο ιδιαίτερα ευρύ.

117 Λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που παρατίθενται στις σκέψεις 95 έως 115 ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Συμβούλιο προσκόμισε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου μια δέσμη αρκούντως συγκεκριμένων, ακριβών και συγκλινουσών ενδείξεων βάσει των οποίων μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη επαρκούς συνδέσμου μεταξύ της προσφεύγουσας και της κατάστασης που πρέπει να αντιμετωπιστεί εν προκειμένω, ήτοι της εκ μέρους των ιρανικών αρχών καταστολής ειρηνικών διαδηλωτών, δημοσιογράφων, υπερασπιστών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, φοιτητών και άλλων προσώπων που υπερασπίζονται τα νόμιμα δικαιώματά τους.

118 Κατά συνέπεια, οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας με τις οποίες προβάλλεται ανακρίβεια των πραγματικών περιστατικών πρέπει να απορριφθούν.

119 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος στο σύνολό του.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

120 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα περιοριστικά μέτρα στα οποία υπόκειται λόγω της καταχώρισής της στο παράρτημα I του κανονισμού 359/2011 αντίκεινται στην αρχή της αναλογικότητας.

121 Συναφώς, πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι «διεθνείς κυρώσεις» που επιβλήθηκαν κατά το παρελθόν εις βάρος του Ιράν είχαν ως συνέπεια να μην της παρέχονται εργαλεία ιδιαίτερα χρήσιμα για αυτήν, εκ των οποίων το ένα χρησιμοποιείται για την αποφυγή της αλληλοεπικάλυψης των ιρανικών συχνοτήτων με αυτές των γειτονικών κρατών και το άλλο, επ' ονόματι Location Based System, για τον ακριβή εντοπισμό συνδεδεμένων συσκευών. Επιπλέον, οι κυρώσεις που επιβάλλονται επί του παρόντος στο Ιράν εμποδίζουν την προσφεύγουσα να εκπληρώσει τον ρόλο της ως ρυθμιστή των συχνοτήτων και να διασφαλίσει την εύρυθμη λειτουργία του εθνικού δικτύου τηλεπικοινωνιών.

122 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι «κυρώσεις» την εμποδίζουν να συμμετέχει στην ένωση για το παγκόσμιο σύστημα κινητών επικοινωνιών (Global System for Mobile Communications Association, GSMA) και ότι, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει το μητρώο της GSMA για να αποτρέψει την επισκευή παραποιημένων και παράνομων συσκευών. Τούτο επιφέρει διάφορες επιζήμιες συνέπειες, στις οποίες περιλαμβάνεται η αδυναμία του Ιράν να καταπολεμήσει αποτελεσματικά την απάτη, η δημιουργία παράλληλης αγοράς κλαπέντων τηλεφώνων ή ακόμη η αδυναμία επιστροφής των κλαπέντων τηλεφώνων στους ιδιοκτήτες τους.

123 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την ορθότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

124 Επισημαίνεται ότι, βάσει της αρχής της αναλογικότητας, η οποία περιλαμβάνεται στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, η νομιμότητα της απαγόρευσης μιας οικονομικής δραστηριότητας εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι τα απαγορευτικά μέτρα είναι κατάλληλα και αναγκαία για την επίτευξη των θεμιτώς επιδιωκόμενων από την επίμαχη ρύθμιση σκοπών, εξυπακουομένου ότι, όταν υπάρχει δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές και ότι τα δυσμενή αποτελέσματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (βλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-35/10 και T-7/11, EU:T:2013:397, σκέψη 179 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

125 Επιπλέον, μολονότι ο σεβασμός των θεμελιωδών δικαιωμάτων αποτελεί προϋπόθεση για τη νομιμότητα των πράξεων της Ένωσης, κατά πάγια νομολογία τα θεμελιώδη αυτά δικαιώματα δεν τυγχάνουν απόλυτης προστασίας στο δίκαιο της Ένωσης, αλλά πρέπει να λαμβάνονται υπόψη σε συνάρτηση με τη λειτουργία τους εντός της κοινωνίας. Κατά συνέπεια, μπορούν να επιβληθούν περιορισμοί στην άσκηση των δικαιωμάτων αυτών, υπό την προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί αυτοί εξυπηρετούν πράγματι επιδιωκόμενους από την Ένωση σκοπούς γενικού συμφέροντος και δεν συνιστούν, υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου σκοπού, υπέρμετρη και ανεπίτρεπτη επέμβαση δυναμένη να θίξει την ίδια την ουσία των διασφαλιζομένων κατ' αυτόν τον τρόπο δικαιωμάτων (βλ. απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Makhlouf κατά Συμβουλίου, T-383/11, EU:T:2013:431, σκέψη 97 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 2019, Haswani κατά Συμβουλίου, T-477/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:7, σκέψη 74).

126 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα που να αποδεικνύει ότι τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπει ο κανονισμός 359/2011 και στα οποία αυτή υπόκειται λόγω της έκδοσης του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν επιδιώκουν νόμιμο σκοπό ή δεν είναι αναγκαία ή κατάλληλα για την επίτευξη του σκοπού αυτού. Πράγματι, η προσφεύγουσα απλώς υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι οι διεθνείς κυρώσεις οι οποίες επιβλήθηκαν στο Ιράν κατά το παρελθόν είχαν αρνητικό αντίκτυπο στην ικανότητά της να εκτελεί τα καθήκοντά της, χωρίς να αποδεικνύει την αναγκαία σχέση με τα μέτρα που προβλέπονται στον κανονισμό 359/2011.

127 Εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι ένας από τους σκοπούς του κανονισμού 359/2011, όπως προκύπτει, κατ' ουσίαν, από τις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 2 αυτού, είναι η άσκηση πίεσης, μέσω της δέσμευσης των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων τους, σε ορισμένα πρόσωπα και οντότητες που ευθύνονται διότι έδωσαν ή εκτέλεσαν εντολή για σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Ιράν μέσω της τέλεσης πράξεων καταστολής ειρηνικών διαδηλωτών, δημοσιογράφων, υπερασπιστών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, φοιτητών ή άλλων προσώπων που υπερασπίζονται τα νόμιμα δικαιώματά τους, συμπεριλαμβανομένης της ελευθερίας της έκφρασης.

128 Επισημαίνεται ότι ο σκοπός αυτός αντιστοιχεί σε θεμιτό σκοπό της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφαλείας (ΚΕΠΠΑ), ήτοι την εδραίωση και ενίσχυση της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των αρχών του διεθνούς δικαίου, όπως ορίζει το άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΣΕΕ.

129 Επιπλέον, τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στον κανονισμό 359/2011 δεν μπορούν να θεωρηθούν ακατάλληλα, λαμβανομένου υπόψη του καθοριστικού ρόλου της προσφεύγουσας στην εφαρμογή των απαιτήσεων της Ιρανικής Κυβέρνησης σχετικά με το φιλτράρισμα του περιεχομένου του διαδικτύου μέσω του κατασκοπευτικού λογισμικού SIAM, όπως προκύπτει από την εξέταση του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

130 Επίσης, τα μέτρα αυτά πρέπει να θεωρηθούν αναγκαία, δεδομένου ότι, όπως ορθώς επισημαίνει το Συμβούλιο, δεν αποδείχθηκε ότι εναλλακτικά και λιγότερο δεσμευτικά μέτρα, όπως ένα σύστημα προηγούμενης έγκρισης ή η υποχρέωση εκ των υστέρων δικαιολόγησης της χρήσης των καταβληθέντων κεφαλαίων, καθιστούν δυνατή την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού κατά τρόπο εξίσου αποτελεσματικό.

131 Επομένως, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται, κατ' ουσίαν, κατάχρηση εξουσίας

132 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, μολονότι δεν αμφισβητείται η αρμοδιότητα του Συμβουλίου να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ο εν λόγω κανονισμός εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας του Συμβουλίου κατά το μέρος που αφορά την προσφεύγουσα. Κατά την άποψή της, η εν λόγω κατάχρηση εξουσίας οφείλεται στο γεγονός ότι ο πραγματικός λόγος για τον οποίο το Συμβούλιο καταχώρισε την επωνυμία της στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011 ήταν να πληγεί το ιρανικό κράτος.

133 Συνεπώς, το Συμβούλιο δεν επέβαλε κυρώσεις στην προσφεύγουσα λόγω της δραστηριότητάς της, όπως αναληθώς αναγράφεται στον προσβαλλόμενο κανονισμό, αλλά αποκλειστικά λόγω του κυβερνητικού χαρακτήρα της, ο οποίος συνάγεται από το γεγονός ότι υπάγεται στο Υπουργείο Επικοινωνιών, όπως σε κάθε άλλη χώρα. Το Συμβούλιο, επιβάλλοντας στην προσφεύγουσα τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στον κανονισμό 359/2011, επιδιώκει να της επιβάλει κυρώσεις λόγω της υπαγωγής της στο ανωτέρω υπουργείο και να παραλύσει κατά τον τρόπο αυτόν την κρατική εξουσία στο Ιράν.

134 Κατά την προσφεύγουσα, σύμφωνα με τη νομολογία, μολονότι η νομική κατάσταση ενός προσώπου που υπόκειται σε περιοριστικά μέτρα ή η νομική ή οικονομική του σχέση με την κυβέρνηση μιας χώρας μπορεί να αποτελεί ένδειξη ικανή να δημιουργήσει υποψίες στο Συμβούλιο, δεν μπορεί, αυτή καθεαυτή, να δικαιολογήσει τη λήψη τέτοιων μέτρων.

135 Η ταυτότητα των άλλων προσώπων που έχουν καταχωρισθεί στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011 καταδεικνύει επίσης τον υπερβολικό χαρακτήρα της καταχώρισης της προσφεύγουσας στο εν λόγω παράρτημα.

136 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει περαιτέρω τον μιμητισμό μεταξύ των περιοριστικών μέτρων που θέσπισε το Συμβούλιο και των κυρώσεων που θέσπισε το Office of Foreign Assets Control, ο οποίος μαρτυρεί πολιτική δυσαρέσκεια έναντι της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν.

137 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την ορθότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

138 Επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, μια πράξη εκδίδεται κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν από αντικειμενικές, κρίσιμες και συγκλίνουσες ενδείξεις προκύπτει ότι έχει ως αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, καθοριστικό σκοπό την επίτευξη αποτελέσματος διαφορετικού από εκείνο το οποίο δηλώνεται ότι επιδιώκει ή την αποφυγή τήρησης διαδικασίας που προβλέπεται ειδικά στη Συνθήκη για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων (βλ. απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-225/17 P, EU:C:2019:82, σκέψη 115 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

139 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο καταχώρισε την επωνυμία της στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011 αποκλειστικά και μόνο λόγω του κυβερνητικού χαρακτήρα της, ο οποίος απορρέει από το γεγονός ότι υπάγεται στο Υπουργείο Επικοινωνιών, και όχι λόγω της δικής της δραστηριότητας.

140 Ωστόσο, από την εξέταση του δεύτερου λόγου ακυρώσεως (βλ. σκέψεις 25 έως 34 ανωτέρω) προκύπτει ότι η καταχώριση της επωνυμίας της στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011 με τον προσβαλλόμενο κανονισμό δεν στηρίζεται αποκλειστικά στην υπαγωγή της στο Υπουργείο Επικοινωνιών, αλλά κυρίως στην εφαρμογή των απαιτήσεων της Ιρανικής Κυβέρνησης σχετικά με το φιλτράρισμα του περιεχομένου του διαδικτύου μέσω του κατασκοπευτικού λογισμικού SIAM και, ειδικότερα, στην αξιοποίηση του ελέγχου που ασκεί επί της πρόσβασης στο διαδίκτυο και στα κινητά τηλέφωνα για την παρακολούθηση των διαδηλωτών και τη δημιουργία αναλυτικής εικόνας των δραστηριοτήτων των αντιφρονούντων και των διαδηλωτών, την οποία οι αρχές χρησιμοποίησαν κατά τη βούλησή τους, κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων του 2022 μετά τον θάνατο της M. Amini.

141 Επιπλέον, από την εξέταση του τρίτου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι οι λόγοι που επικαλέστηκε το Συμβούλιο για να δικαιολογήσει την καταχώριση της επωνυμίας της προσφεύγουσας στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011 με τον προσβαλλόμενο κανονισμό στηρίζονται σε αρκούντως στέρεα πραγματική βάση.

142 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν τεκμηριώνει με ποιον τρόπο το γεγονός ότι τα ονόματα άλλων προσώπων που περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι του κανονισμού 359/2011, τα οποία η ίδια δηλώνει ότι δεν επιθυμεί να σχολιάσει, ή το γεγονός ότι οι αρχές των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής αποφάσισαν επίσης να λάβουν περιοριστικά μέτρα εναντίον της έχουν σημασία για να αποδειχθεί ότι το Συμβούλιο ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας στην προκειμένη περίπτωση, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 138 ανωτέρω.

143 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος και, επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

144 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της και να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Communications Regulatory Authority (CRA) φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Costeira Kancheva Öberg

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Οκτωβρίου 2024.

(υπογραφές)